

LYŠKÁNORA 123

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Poradostiny 1090

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu * Hranice - část osmá *

Motto tohoto čísla

„...Nechlastáš, tak bud' zticha...“

Fenx Worma k Jonasi Wredovi

Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu

Sepsal Grub

Zkoušeli jsme, co se dalo, s Nifem dál jako hlavním pokusným králíkem. Ale pořád nic, situace byla k zoufání. Tak mi zatím aspoň mohl Vesta říct, co se stalo. Že nabral na to Kalivodovo lejtstro třicet vojáků v Delkaře, pod velením setníka Harbalřfe. Ale cestou potkali zase nějaké oživlá stromiska, takže jich dojeli o něco méně. A Vesta, kterýho brali jako sprostýho civila se docela vytáhl. Tak ho začali uznávat a brát jako sobě rovnýho. Už nebyl civil. Aspoň to říkal Vesta, ale z pohledů vojáků bylo patrné, že zas tak nepřehání. A pak se najednou Nif probral. Nadával, blil a vůbec vypadal, jako kdyby dostal tím svym kladivem do hlavy. Ale pomalu se z toho dostával a začal se probírat i zbytek. Spadnul mi kámen ze srdce. Ach Bohové, ta úleva byla obrovská. A začala vzrušená debata, jak se to mohlo stát. Bylo víceméně jasné, že šlo o otravu, ale zdroj? Studna? Chlast ze sklepa? Psí maso? Jenže se vždycky někdo zarputile tvářil, že tohle on neměl. A pak jsme našli ty flašky s vínem. No

vínem. Nepochybně to víno někdo vylepšil. Ale kdo to byl a jak se mohl dostat k nám, notabene tak, abychom to vypili. Záhada. Vysloveně záhada a věru nepřijemná situace. Ale plán pana tajemného prozatím selhal. Jak se ukázalo, tak docela včas, neb se za chvíli ozvalo zabušení na bránu a v ní stál vesničan. Nějakej vylosovanéj nebožák, kterej mával bílou vlajkou a nervózně nám sděloval, že pan Švec si nárokuje tenhle hrad, ale že má dobrou náladu a tak se máme sbalit a vypadnout, jinak že dostaneme do držky. Kalivoda jenom protáhl ksicht, ale než se dostal k odpovědi, tak kde se vzal, tu se vzal Křivej a svácl toho burana přes záda mečem. Dušoval se, že ho chtěl jenom praštit a umravnit, jenže očividně to neodhadl a buran doburanoval. Bílá vlajka mu byla k prdu. A celé to slavné vyjednávání šlo tudíž do kopru s nim. Nemilá situace, protože se ukázalo, že pod hradem sídlí tlupa krolů doplněná divnejma chlapama na dvou varanech. Uf. Každěj si tak rychle našel svojí pozici k obraně a čekali jsme na to co se stane.

Přišlo to zeshora, hejno podivných supovitých ptáků se začalo snášet zhůry, na věž, kterou hájilo pár vojáků. Nepřlíš úspěšně, ale nakonec se podařilo ty ptáčiska odrazit. I přesto, že jim přiletěli na pomoc ty varani. Ty sice odletěli pryč, ale bez jezdců. Dobře. To jsme měli. Ale pořád zbývalo vyřešit ty kroly v lese. A tu se zase vytáhnul Vesta. Dal mi dvě rachejtla a já je šel zaměřit na most. Jó, tohle fungovalo moc dobře, tahle rouričky milé. Smečka krolů dostala co proto, popadali věru moc pěkně. A zbytek dostal

hlínama. A najednou bylo po boji a my ten hrad uhájili. Tříkráte hurá. Nastal čas bilancování. Asi třetina vojáků byla mrtvá, ale Společenstvo přežilo prakticky bez újmy. Tudíž mohl Nif začít, spolu s Vestou, řvát na Křivýho za ten jeho incident s buranem. Jenže co si na něm mohli vzít? Tak to vzalo rychlej konec, že jestli ještě jednou a tak... K tomu konci pomohlo taky to, že se rozhodlo zapojit do úklidu zatím bezprizorní vězně. No jo. Ale ukázalo se, že jeden chybí. Že ho před nějakou dobou někdo odvekl pryč cely. Duchové prý. Tak to asi těžko, duch nikoho nevodnese. Začal jsem šmejdit kolem a našel místo, kam dopadl flakón. Nějaká plynná substance. To by vysvětlilo mlžné postavy schované v dýmu. Ale to pořád nevysvětlovalo, kde a odkud se tam někdo vzal. Pokračoval jsem dál. Jasně, v rohu místnosti byla zeď malinko jiná. Okem neznatelná spára, ale já sem Naglinoj, důlní krt. Stačil jeden jednoduchý test a byla tam, tajná chodba. Tohle vypadalo jako odpověď na otravu i zmizelce. Sehnal jsem Nifa a rychle jsme rozhodli o dalším postupu. Pribrali jsme Vestu a dva z vojáků a vydali se na průzkum.

Vlezli jsme do chodby, která se po čase dělila. Nechali jsme tam hlídat vojáky a vybrali jeden ze směrů. Ten po nějaké době končil, docela dlouhá chodba to byla. Byla ukončena falešnou zdí, očividně úniková cesta z hradu ven. To nás ale nezajímalo, vrátili jsme se zpět, nechali dál vojáky na hlídce a vyrazili na druhou stranu, kde se dalo vytušit něco zajímavějšího. Bylo. Místnost, ve které nějaký muž holí tloukl do našeho zajatce. Rychlá akce a muž byl zajištěn. Zároveň jsme zjistili písemnosti, zlato a obřadní, krásně zdobenou zbroj. A spoustu sušených ryb. Ty písemnosti ukazovali, že hrad a okolí je v majetku jistého Volodara Vrábelského, syna Karmala Vrábelského. Toho co byl poslán pryč na studia. Je možné, že ten muž s berlí byl právě on? Z toho nebude mít Kalivoda moc radost. Zajatec ještě mluvil o dalších asi pěti lidech, kteří zde před pár směnami ještě byli. Mluvíli o jakémsi rytíři odplaty. Nebo

Rytíř Odplata. A o lovu krolů v okolí. To bylo divné. Bafli jsme, co jsme mohli pobrat a vrátili se zpět. Z taktických důvodů jsme zatím před Kalivodou nechtěli řešit toho Volodara. Je lepší vše dávkovat po částech a hlavně počkat až na výslech, abychom věděli. Ale to mělo čas, jak se ukázalo, neboť mezitím dorazil pod hrad Švec.

Řval, ať se vzdáme, ať se vydáme spravedlnosti. Asi myslel že té jeho. Tak určitě. Ale už asi neměl dost lidí schopných boje. Tak to zkusil přes výhružky. Ta povedená parta měla s sebou několik svázaných skupin vesničanů a Švec vyhrožoval, že je upálí, pokud se nevzdáme. To nebylo dobré. Dwany s Vestou utvořili opětovně záchodovou četú a vydali se jim do týla. Mezitím Švec řval a my čekali, co se stane. Tohle musel vyřešit Kalivoda. A Švece to přestalo bavit a najednou jedna z těch skupin začala hořet. Fakt je normálně zapálili. Břuch se mi protočil víc, než po tom dryáku ve víně. Prase jedno. Kalivoda nařídil otevřít bránu, jen jsme nevěděli, jestli kvůli útoku nebo chce fakt vyjednávat o kapitulaci. A v tu chvíli to Vesta s Dwany rozsekli. Švec dostal ze zadu kalenou šípkou a šel k zemi. To byl jasnej signál k boji a začalo další kolo. Bohové, snad už poslední. Naštěstí pro nás neměli šanci. Byla to jenom tlupa ozbrojenecjh drnohryzů, co hlídali jiné drnohryzy. A smrt Švece jim totálně vzala tak říkajíc vítr. A mě jenom hlavou projela myšlenka, jak by to asi vypadalo, kdyby přišli najednou. Švec, krolové, supiska i varani. To bychom ten hrad asi jen tak neuhájili...

Společenstvo začalo dávat do kupy osvobozené, zajatci, které jsme získali při prvním, tedy našem, dobývání hradu přísahali věrnost a vůbec si všichni dílem oddechli a dílem se hádali, kdo odklidí ty spálené mrtvolky. Mě s Ieroným ale zajímal zajatec z tajné chodby. Ten, co se mezitím probral. A ukázalo se, že to je skutečně Volodar Vrábelský, toho času znám jako rytíř Odplaty. Vrátil se domů, zinscenoval divadlo se svojí

smrtí a vyčkával s věrnými, jak se dostat ze situace, která tu vznikla. Očividně byl strůjcem toho kolem Pošťák, co nebyl pošťák. Švec a další byli jen pohůnci. A tak museli opatrně. Omluvil se za to, že nás otrávil, že kdyby věděli, co jsme, tak by určitě takhle nejednali. Hm. Omluva pěkná, ale mohlo to být dost katastrofa. Ta však přesto nebyla daleko. Aneb do třetice krumpáč tne do živýho.

Zatímco jsme se dál probírali životem Volodara, zbytek Společenstva vyrazil ven, do polí. Na průzkum, zachraňovat místní děcka, pomáhat osvobozeným vesničánům. Něco takového. Na hradě je akorát objevili Volodarovy chlapi. Tak nějak jsme si to všechno vyříkali a udělali tlustou čáru za tím co se stalo. Postupně se nazpět troustil i zbytek Společenstva, chyběli jen Nif, Dwany a Babačan. A ten se náhle ukázal, skoro brečel a nebyl k utišení, jak křičel. Narazili v polích na nějaký vír, přízrak, nějaké zlé juju. Asi onen Lokvartův přízrak, jak tomu říkali místní. Utekl a nechal oba válečníky v boji. Strašná že to bylo. A jak tak povídal o tom, co se stalo, objevil se zle potlučený Nif. Byl bledý jak šamotná smrt a nemohl popadnout slova. Že tam Dwany zůstal, úplně tuhej. A Přízrak je mu v patách. Museli jsme něco udělat. Vrátil se pro Růžičku a zjistit co... co se stalo. Vyrazili jsme ven, po čerstvých stopách. Bez plánu, co budeme dělat, když Přízrak potkáme. Ale to se nestalo, našťáší. A našli jsme Dwanyho. Byl mrtvej, uplě tuhej, chladnej. Když jsme ho dostali zpět na hrad, pokusil jsem ho zahrát, neb mě popadla myšlenka, že je třeba jenom ovanutej mrazem, že ho ten přízračnej vír jenom tak zamrazil. Nezmrazil, zabil ho. A já tak mohl vidět, jak odešla legenda Společenstva. Chlap, co za to stál a co se uměl postavit za ostatní. Mlčenlivej, ale výkonej. Fakt dobrej hobit. Vesta se na chvíli úplně zhroutil do vlastních chmurných myšlenek. A začali jsme připravovat pohřeb. Protože tenhle malej pán si to zasloužil.

Než jsme mohli přistoupit k téhle smutné události, vyrazil Nif zpět na průzkum, zjistit co se stalo v Erbertu. A tak byl čas, podívat se na kouli z křišťálu, která byla nalezena v Lokvartově pozůstalosti. Měl jsem jisté podezření, které Vesta se mnou sdílel. Nikdo jiný tomu nemohl rozumět, tohle, pokud by to byla pravda, bylo vyšší umění Laboratoria. To, co ovládal, dle výučních listů Lokvart. Ani jeden s Vestou jsme tomu plně nerozuměli taky, ale určitá představa byla. Rozhodli jsme se pro praktickou zkoušku. A požádali kouli, ať nám ukáže Erbert. Chvilí se nic nedělo, ale pak přece! V kouli se objevil obraz vesnice, na jejímž kraji se objevila maličká postavička. Opatrně se sunula mezi baráčkama, a prozkoumávala místo. Nif. Bylo i přes malý obraz jasně patrné, že je to on. Chvilí jsme se na něj koukali, ale vesnice byla prázdná a bez života, nezdálo se, že mu cokoli hrozí. A pak stejně obraz zmizel. Tak vida, skutečně to vypadalo na vyšší umění, na spoutaného démona v kouli. Ale jakého? Jaká sféra? Jak je silný? Kolik mu ještě zbývá času? A když nevíme, o jakého démona se přesně jedná, jak se ho máme přesně ptát? Natolik mě to pohltilo, že jsem ani nevnímal Nifův návrat.

Vybrali jsme pod hradem hezké místo, kam by šel Dwany uložit. Babačan, lenoch a lempl, jakmile šlo o práci se odmítl podílet na vykopání hrobu. Blekotal něco o železně lopatě a čistotě svých myšlenek, jenž by se tak mohli zasvinít. Jó, lenochu, násada je ze dřeva. Ani kamaráda nepomůže pohřbít. Grázl, normální grázl. Přišlo mi logické, že zrovna Dwany bude jedna z těch nemnoha výjimek, které budou řádně pohřbeny, když už nemůže spočinout v domácí půdě a to pěkně se svým majetkem. Aspoň zbraň a zbroj. Protože to byl kurva hrdina. Ale Nif byl úplně říčnej. Oči mu svítili chtíčem, jak už už chtěl obrát chladnou mrtvolu. Vůbec s ním nebyla řeč a kromě Vesty, se na mojí stranu nikdo nepřidal. Ne že by se zbytek přidal na stranu Nifa, to ne, ale prostě mlčeli a nechali vůdce na pokoji. Strašně mě to dopálilo. A tak jsme

se na obřadu, pohřbu kamaráda, hádali jako koně. Nif nakonec couvnul a zbroj Růžovi zůstala. Stejně se nemůžu zbavit podezření, že to bylo jenom kvůli značnému rozdílu ve velikosti... Ale když přišla řada ještě na meč, Nif naprosto zbrunátněl. Kouzlo nechťného – řval na mě a na Vestu, že nemáme být nenasytný a cpal meč do báglu. To se přiznám mě rozhodilo. Měl jsem co dělat, abych se nezačal smát a myslím, že jsem nebyl sám. Inu... tak jsme pohřbili Dwanyho Růžičku, velkého bijce Společenstva, kterého jsem měl čest na sklonku jeho života poznat.

A co dál. Měli jsme několik indicií, jméno bývalého polesného, Vanškrod, tajemný lom či důl, pravděpodobně u Vanškrodu, několik uteklých krolů, Lokvartův přízrak, který mezitím zpusťošil Erbert a pak Nifem a Babačanem vytouženou Plyji, kde se toužili napakovat na vyděračské bandě. A tak jsme vyrazili směr Plyj. Na druhou stranu, ono se nedalo jet o moc jinam, tahle cesta v sobě zahrnovala i Vanškrod či polesného. Leč, cestou se jak Nif, tak Vesta zkroutili jak háďata a nebyli k užítku. Náhlá nevolnost velení a smrt Dwanyho zničehonic vystřelila na vrchol hirearchie Babačana. A pod jeho velením jsme se vydali, asi, za polesným. Tu se však z rákosí u cesty vynořila rozčuchaná barbař hlava. Chvilka harašení zbraněma, pár nadávek a z hlavy se vyklubal celý barbar, jakýsi Darghaz, co mířil na Vrábel. Sběratel krolích ušisek, co tam měl kamaráda. Jak jsme se domákli, tak jednoho z těch, co před nedávnem změnili stranu a přísahali věrnost Kalivodovi. Jestli i on to přežil nebo byl mezi padlými už za chvíli nebylo důležité. Darghaz totiž vyprávěl o malé skupině krolů, co se viděl v nedalekých ruinách vesnice. Dost možná zbytek, co jsme zahnali od Vrábelu. Ženy, děcka, žádný chlapy. A jsou po boji. Nějakej chlap s kancema se tu s nima popral a než ho udolali, měli ztráty. A zbytek popadal, když se navečer objevil další chlap na varanu. Ou, varan, to mohlo znamenat jen jedno jediné. Toho chlapa ale krolové zranili a zahnali a varana ubili. Ale stálo je to všechno

dospělé chlapy. Slovo tak dalo slovo a Darghaz se připojil v touze posbírat další ušiska, neb za ty se vyplácí odměna. A bylo to tak, byli tam, jak bylo řečeno. Babačan zavelel do útoky, nic lepšího jsme nevymysleli. Střet byl krátký. Krolové se váleli v krvi na zemi, jenom jedno dečko jsme chytli živé. Bylo k ničemu, nemluvalo pořádně žádnou řečí, natož obecnou. A jak jsme stáli ve vesnici, uviděl jsem hůl, asi krolího šamana. Někdo nadšeně vyjekl, že tahle hůl chrání před Lokvartovým přízrakem a to byla pobídka pro mě. Vousek, moje věrná krysa, jasně identifikovala magické reziduum v holi. Tu hůl jsem chtěl. Ale je potřeba se udržet a neprojevat takové nadšení jako jiní. Důležité bylo, že varanojezdec krolům minulý den utekl v krvi a zanechal tak patrnou stopu, po které jsme mohli nasadit Babačana. Pokud jsme se nemýlili, mohl to být jeden ze tří Ptáčnickových synů. Druhý byl ten co ho zabili krolové s kancema? A třetí, co byl sestřelen z varana, když nás napadli na Vrábelu? Sedělo to. Ale byla potřeba rychlá akce. Takže bez Nifa a bez Vesty. A bez Slepce. Pod velením Babačana. Ten se chuděra skoro zhroutil, když si uvědomil, kdo nám bude chybět a že bude mít odpovědnost. Ale mohl se upnout na stopování krvavých flekanců a to ho uklidnilo. Vyrazili jsme tedy vstříc temnému lesu.

Hranice - část osmá

Jorchen Kierke

Do srdce temnoty

Průlez pod stropem byl příliš úzký, ale vzduch, zachvívající plamenem odkryté lucerny, dával tušit, že díra není slepá. Ieronýmus zatvrzele odmítal vystavit zrzavé animalio tak vysokému riziku a nezbylo, než obětovat dobrovolníka. Nurnští se stále častěji ozývali, že jsou tady vlastně hlavně proto, aby se dozvěděli skutečnou pravdu o Fialovém Zabíjáčovi, a že by se tedy měl především starat Babačan Borůvka. Ten nadále narážky

druhů odmítal. Dokola opakoval, že si není vědom ničeho, čím by Kaerstagy rozlítil a že donedávna takřka netušil, že nějací Kaerstagové vůbec existují. Ale pro průzkum plazivky se nakonec uvolil, když nebylo zbytí. Nikomu se nechtělo zbytečně zahynout tady, v bohy zapomenutém kraji světa, kde každým sáhem tušili konec své pouti. Babačan se nadechl, nechal tu batoh, drapl lucernu a vsoukal se do otvoru. Díra nevedla daleko, po čase se počala rozšiřovat. Druid objevil tělo mrtvého děvčete, děvčete podobného Vraně, její údajně sestře nebo Barance Kortové. Dívka měla otlučené klouby a odřená předloktí a podle všeho ji před smrtí někdo zbabel krve. Vysál. To šlo vyčíst nejen z nezaměnitelných otisků zubů na dívčině šiji, ale též z nepřírozené bledosti její ztýrané tváře. Druid se plazil dál, potom už to šlo po kolenu. Nakonec sestoupil po protilehlém svahu závalu. Před ním zel prázdný chřtán chodby, nebýt několika koster a vysátých žen. Zevrubným ohledáním se Babačan ujistil v předpokladu, že Kaerstagové obětovali postradatelné živé i mrtvé na opětovné způsobilosti závalu. Což při troše vůle muselo znamenat, že volný prostup upří potřeby, a tedy neexistuje žádný jiný. Hobit se vrátil zpátky k druhům a sdělil jim, že bude nutné průlez buďto rozšířit, nebo požádat Ieronýma o magický transfer.

„Když bych tam poslal napřed vopici, schopnej bych toho byl“, přitakal opatrně slepý kouzelník, „Pak by se ale promrhaná magosíla mohla nedostávat jinde“.

„A kdybysme byli nucený prchat, měli bysme vodřízlou ústupovou cestu“, uznal Nif Bouřlivák.

„Některý z nás“, upřesnil Vesta. Darghaz pochopil a zamračil se. Vzrostlí tady byli jenom ti dva barbaři, válečníci družiny.

„Takže to vodhrabeme“, rozhodl vůdce.

Pracovali tvrdě, ti malého vzrůstu z jedné strany, ti zbylí z druhé. Vynášeli balvany, podávali si je z ruky do ruky a házeli je po šotolinovém svahu dolů. A když seznali,

že dírou se pohodlně a rychle prodere i zavalitý barbar s batožinou na zádech, srotili se na druhém konci do pochodové formace a nechali se vést chodbou vstříc oněm novým možnostem, o nichž před časem tak zaníceně hovořil Bořimec.

* * *

Pomaloučku se blížil večer, když chodba Nurnské přivedla do obrovské rokle, nalézající se zjevně vysoko v horách. Štěrková cesta mířila přímo ke skalním stěnám zdvihajícím se asi dvě míle odtud. Vlevo i vpravo cestu lemovalo hnusné zčernalé pole porostlé zplanělou pšenicí. Houbovitý zápach paličkovice byl všudypřítomný a velice nepříjemný. Dráždil druhy v chřtáních. Otakáro Vesta vyňal a roztáhl okulus, aby se rozhlédl.

„Je tam nějaká kamenná barák“, řekl hobit, „Až tam, na samém konci. Myslim si, že je tam rozcestí“.

„Vrana mluvila vo nějaký hospodě“, vzpomněl si Babačan, „U pupku, nebo tak nějak...“.

„Mohlo by bejt...“.

Cestou druzi narazili na stopu po nemrtvých. Vlevo v poli leželo zhroutené cosi na způsob kostlivého žence. Kostroun byl oděn do prostých hadrů. Vedle zmrzlého těla ležela pohozená kosa s rezavým ostřím a násadou z kostí. Ne, tímhle nástrojem se žnout nedalo. Z pochvy na koženém opasku nehybnému skeletu čouhal brousek. Brousek, který zoufalý inkarnát sotva kdy použil. Polem se táhly vydupané křivolaké stezky. Vládlo tady mrtvolné ticho, nebylo slyšet ani ptáky.

„To vobilí je vlhký a mrtvý“, odušil Babačan.

Nurnská družina opatrně v roztroušeném postavení se zbraněmi hotovenými v rukou kráčela dál. Dům měl ve vyvýšeném přízemí nad třemi kamennými schody mírně pootvřená dveře. Okna bez okenic a skleněných tabulek pouštěla průvan do temnoty vnitřních prostor. Nebyla vytřískaná, nebyly tu ani žádné rámy. Co za prostory se za nimi mohlo skrývat? Prostory vyrubané ve skále? Dům totiž stál přilepený

ke skalní stěně a jakoby z ní vystupoval, trčel dva sáhy vpřed. Pokud tohle měla být hospoda, nebyl vhod opatřen žádným nápisem nebo vývěsním štítem.

„Jak tady žijou v zimě?“, ucedil Nif Bouřlivák, „Když přijdou mrazy?“.

„Nežijou, řek bych...“, zašklebil se Darghaz, „Nebo trpěj jako zvířata“.

Před budovou se cesta rozebíhala do dvou směrů. Fenx Worna pohlédl na rozcestník.

„Mlžný jezero doleva“, ukázal kudůk, „Napravo Kaerstag“.

„Město...“, odušil Babačan Borůvka.

„Kam pojedeme?“, zeptal se Ieronýmus.

„Do hospody...“, rozhodl vůdce.

* * *

Stavba připomínala dům jenom z průčelí, zbytek tvořilo několik komor vytesaných ve vlhké skále. Pět nevzhledných místností. Cosi jako spížirna, dvě ložnice, hostinská cimra s páchnoucími matracemi položenými prostě jen na holé zemi a lokál. Tam se vařilo na otevřeném ohni, tam stál jeden stůl s prostými lavicemi a tam také ležela zamřelá mrtvola ohavně stařeny s vypoulenýma rybíma očima potaženými kalnou mžurkou. Bába byla oděna do hrubých pytlovitých hadrů, hadry měla omotané i kolem nohou místo střevíců. Vedle jejího těla ležely březové berle ohlazené používáním.

„Někdo jí pokousal a vysál“, pohodil Grub hlavou k zápachající stařeně, „Stejně jako tu malou holku tam vzadu“.

Babačan Borůvka zíral na obrázek, který strhl ze zdi v komůrce zardoušené dívky. Byla na něm zase ta fialová postava, tentokrát táhnoucí svoji oběť za nohu. Na pozadí zelo cosi jako vstup do jeskyně nebo snad hromada uhlí.

„Tak co, Fialovej Zabijáku?“, poplácal vůdce Nif druida po rameni, „Už sis vzpomněl, cos těm Kaerstagům proved tak strašlivýho, že tvý podobizny vyvěšují po všech koutech?“.

„Nic jsem jim neproved“, zavrtěl po

chvilce přemýšlení hlavou Babačan, „Vůbec je neznám“.

Druid působil značně roztržitým dojmem, nacházel se ve velice podivném duševním rozpoložení.

„Něcos jim asi províst musel...“.

„Tahle pani se jmenovala Žehra Salihoudová“, odvedl hobit řeč jinam, „A ta holka, to byla nejspíš Karha...“.

„Jak to víš?“.

„Vod tý malý Vraný... Vod Vraný z Vydutýho mostu...“.

Od spížirny se ozvalo Fenxovo zvolání.

„Živili se tady krysama...“.

Krasy skutečně tvořily hlavní komoditu potravinových zásob. Jejich trupy visely na hambálcích v řadách podél stěn. Otakáro Vesta odsunul dekl pívňého sudu, nabral potlučenou naběračkou hnědou kalnou tekutinu, přičichl a zašklebil se.

„To jsem moh tušit... Houbový pivo. Jako tenkrát v Dormalu...“.

O Dormalu ale z ostatních přítomných něco více věděl pouze Babačan Borůvka, a ten do nitra tamního podzemí nikdy nevstoupil. Jenom Otakáro věděl, jak odporně chutná krysí dušenina a houbové pivo. Jenom on si tímhle utrpením prošel a uvědomil si s konečnou platností, že se Nurnští dostali na konec cesty. Pyrofor vyšel ze spížirny a zhnuseně si odplivl.

„Měli bysme vypadnout, než z toho zkaženého vzduchu někoho vemou střeva“, zachrčel Otakáro.

„Tady se už asi nedovíme, proč je Borůvka Fialovej Zabiják, když jsou všichni mrtví“, pokrčil rameny Grub, „A von sám se nám asi holt nikdy dobrovolně nepřizná“.

„Nejsem žádnéj zabiják, nikdy jsem nikomu neublížil...“.

„A co chudák Zifnab Lenthán...“, připomněl Vesta druidův dávný felčarský zákrok, který se vymkl kontrole.

Babačan zoufale zakoulel očima a zmlkl.

„Kam teda pojedeme?“, zeptal se Ieronýmus Flašinetář, „Nalevo nebo

napravo?”.

„K Mlžnému jezeru”, rozhodl vůdce po krátké úvaze, „Musíme se vyspat a psychicky připravit”.

„Tak to se mi teda ulevilo”, oddechl si kouzelník.

* * *

K jezeru, široce se rozlévajícímu mezi horskými štíty, Nurnskou družinu přivedla prostorná bělavým kamenem obložená štolá krátce před soumrakem. Vlastně když Nurnští vkročili mezi tučet uboze vyhlížejících a roztroušených chýší, padla už tma, ale obzor nad poklidným jezerem stále hořel krvavým západem. Osada byla prázdná, nesla známky kvapného opuštění. Tak tady tedy žily ženy v černém, jak je popisovala zpráva Objev. Ony a jejich svěťenkyně, unesené dívky z osad pod horami. Družiníci objevili i místo, kde byly dívky vyučovány. Našli také osiřelou ohradu pro varany. Stopy obřích létavců bylo lze v blátě rozpoznat i necvičeným okem. Ženy i dívky tady podle všeho žily prostě, nesporně se živily rybami a tuňinem. Do vod Mlžného jezera se táhlo obyčejné dřevěné molo, na jehož konci se komíhalo na kůlech rozvěšené síť. Druzi objevili dvě pramice, ale nebylo s nimi kam vyplout. Na jezeře nebylo lze spatřit žádný ostrůvek nebo jiný markant. Hladina byla klidná, nezčeřená. Jako v obrovském zrcadle se na ní odráželo krvavé nebe a první hvězdy. V domcích bylo nalezeno několik předmětů upomínajících na Fialového Zabijáka - Barančiny panenky rozličných tvarů a především její kresby. Obrázky naivních dětských představ o Babačanových zločinech. Byly to barevné střepy rozbitého příběhu, který druhům stále unikal. Příběhu o Fialovém Zabijáku a jeho oběti, zemdlém muži, který pláče. Zabiják vypadal robustně a odule, ozbrojený rozličnými předměty, které ne pokaždé byli Nurnští s to určit. Ten druhý, plačící muž s plavými vlasy, byl urostlý a krásný. A zřejmě také zraněný. Na každé z kreseb nikdy nechyběla ještě jedna entita - oheň.

„Rozděláme voheň?”, zeptal se

barbar Darghaz.

„Ne, radši ne”, odvětil vůdce, „Rozdělíme hlídky a pudeme spát... Zejtra nás pravděpodobně čeká dost náročnej den”.

„Už to tak bude. Náročnej a smrtelně nebezpečnej”, přitakal Otakáro Vesta, „Cejtím to v kostech...”.

„Tak se na to dobře vyspěme”, řekl Ieronýmus a rozbalil houni, „Pro některý z nás to může bejt spánek poslední”.

„Nesejčkuj porád...”.

„Ten zejťfek vidim dost černě...”.

* * *

Druhy přivítal krásný východ slunce nad horami, ačkoli západně nad jezerem se stále držel mlžný opar, který se, v ostrém úhlu ozářený slunečními paprsky, stříbřitě blyštěl. Nebýt předtuchy toho, co Nurnské čekalo, nebýt vědomí proklátego koutu světa, kde se druzi právě nalézali, bylo by to krásné ráno, ráno naplněné klidem a mírem. Jenomže dobře věděli, že tam na severovýchodě dlí čiré zlo. Tam měli hrdinové z Liscannoru namířeno, aniž by po většinu téhle prapodivné výpravy měli o svém skutečném cíli byt jen zbla tušení. Měli namířeno tam, do míst, kde nad ostrými hroty skalních srázů čněla k nebesům horní nejvyšší patra dvou věží. Věže bělostné a robustní, a věže tmavé, útlé. Na stavby v dále upozornila ranní hlídka. Obě po sobě jdoucí stráže před hlídkou psí, tedy Grub a Vesta, doplnily, že v noci z toho směru spatřily mihotavé světlo. Nakonec světlo zhaslo.

„Jsou tam”, odušil Otakáro Vesta, „Starej Kaerstag a jeho služebníci. Číhají...”.

„Vsadil bych si na to, že vo nás věděj”, řekl Fenx Worna.

Otakára vůbec nenapadlo vytáhnout okulus a podívat se blíž. Byl by spatřil, že stará věž má děravý krov. A byl by si všiml osoby bezvládně visící na břevně, vytrčeném z jednoho z vikýřů. Ale hobit tentokrát nechal okulus na svém místě, ani nikdo jiný s nápadem podívat se blíž nepřišel. Na druhou stranu - v čem by ten pohled pomohl?

Nurnští si pomalu balili torny a připravovali bezmegy do pohotovosti.

Zejména ty kouzelné, ty které upírovi mohly uškodit, ty, které se mohly stát droby, ale rozhodujícím závažím na misce vah, rozhodujících o bytí a nebytí. Babačan se svlékl a rozeběhl se po oblázkové plázi k vodě, potom se ponořil do chladivých vod Mlžného jezera. Voda vypadala velice čistě. Nedotčeně.

„Tady by se jednou dalo žít”, zamumlal druid, když se utíral mechovým brněním, které lačně sálo krůpěje z jeho sýratého těla.

Město

Údajný hostinec báby Salihoudové Nurnští minuli kolem poledního a vydali se jediným možným směrem, který ještě neprozkoumali. Štěrková cesta byla lemovaná polem zprava a skalní stěnou rokle na opačné straně. Družiníci mířili ke konci rokle. Očekávali opět štolu, cestu podzemím. Jenže Babačan upozornil, že tento kraj pole je zvalený, jako by se v něm prohánělo stádo divokých prasat. Ieronýmus vnukl opičákovi svůj nápad a zrzavé animalio několika přískoky zmizelo v zčernalém oblí.

„Jsou tam mrtvolky...”, usoudil nahlas kouzelník z vizí, vnuknutých opičákem.

A potom popsal, že ti pomordovaní pravděpodobně před něčím prchali, před něčím, co jim bylo v patách. Štvanci našli úkryt v poli, a to něco je dohonilo a vysálo. Hrdla obětí byla rozervaná jako rozkvetlé rudé jícny sopouchů. Tváře s vytržtělými očima byly zbavené barvy. Mrtví už poněkud zapáchali. Vůdce mnil jít dál, ale Darghaz jej požádal, ať chvíli počká. A potom divoký barbar vykročil mezi zmokvalou pšenici páchnoucí po houbě. Občas se v prudkém oblouku mihl meč, barbar se shýbl, zdvihl odřatou hlavu a odhodil ji daleko pryč. Nurnští napočítali pět dospělých a sedm dětí.

„Teď už víme, kam se živí vod Mlžného jezera poděli”, odušil Babačan.

„Musí mu týct do bot, když likviduje svý přísluhovače”, pravil Fenx Worna.

„Ba ne, von vysává živý”, řekl Grub,

„Vysává je do dna, do poslední kapky”.

„Gnach Kaerstag vo nás ví”, usoudil kouzelník Ieronýmus, „Sbírá sílu, aby byl připravenej. Ještě je čas to votočit a nechat to na jinejch”.

„Myslíš na Komendě Purigatos?”, uchechtl se jízlivě Fenx Worna.

„Žádný takový!”, zavrtěl hlavou Vesta, „Nedotrmáceli jsme se až sem, abysme to teďko vzdali!”.

Nif Bouřlivák přitakal na znamení, že hobitův názor sdílí.

* * *

Po tříhodinovém pochodu podzemní štolou zahlédl Nif denní světlo na konci tunelu. Vzdálenost by odpovídala původnímu odhadu směru i vzdálenosti polohy obou kaerstagských věží. Tedy se před Nurnskými muselo nalézat ono tajemné veliké město. Žádný lomoz, zvuk města, však kamenem obložená chodba ozvěnou nepřinášela. Jenom mrtvé ticho. To bylo divné. Nif se otočil na Ieronýma.

„Ale jo”, odvětil kouzelník, „To víš, že jo”.

A pohladil opici, jež se křečovitě držela jeho kostnatého ramene, po čumáku a něco jí vnukl. Myšlenku. Přání. Animalia neznají ničeho jiného, než neustálého plnění přání svých stvořitelů. Je to jejich řehole, jejich úděl. Smysl jejich existence. Opičák zaskřehotal na srozuměnou. Kouzelník jej zneviditelnil a potom už byly slyšet jen vzdalující se ozvuky přískoků mrštných chápavých údů. Ieronýmus se cele soustředil na vjemy, které získá. Aby je mohl co nejvěrněji verbálně tlumočit dychtivým posluchačům.

Kouzelník popsal ulici pokrytou vápencovým štěrskem a rozbíhající se do stran mezi domy. Měšťanské domy z bílého kamene se tyčily do výše dvou až tří pater a působily honosným dojmem. Ulice se jevila být liduprázdnou a pravděpodobně by takovou i byla, nebýt muže, nahýbajícího se z okna v prvním patře kdesi vlevo. Muž se při soustředěnějším pohledu ukázal být masaprostým skeletem navlečeným v

měšťanských hadrech. Vlastně se jednalo o půlku kostlivce od beder nahoru, torzo kostrouna se z okna nenahýbalo, vlastně jen bezvládně viselo. Kdyby jeho páteř nebyla přištukovaná k římse, dávno by vypadl a rozbil se na padrť. Opičák vyjevil svému stvořiteli, že uvnitř za kostlivcem se nalézá přibližně sáh, sáh a půl prázdného prostoru a potom už jen vápennou kaši omítnutá holá skála. Díky tomu zjištění si Ieronýmus začal všimnout i jiných nesrovnalostí.

„To město je jeden velké podvod“, pronesl kouzelník a vysvětlil, co konkrétně má na mysli.

Domy tvořily pouze fasády přilepené ke skaliskům, jenom čelní vyumělkované stěny, za nimiž se neskrývalo zhora nic. Falešná byla otevřená i zavřená okna, dveře, vrata do průjezdů. Průjezdy končily přepažením, nevedly nikam. Opičák prohlédl bělostné květiny v truhlíku na jedné z okenních říms. Zhnětená ztvrdlá kaše vápenného prachu, dílo šíleného umělce. A jak potom animalio poskakovalo po střeších vpřed, spatřilo další a další obyvatele města v oknech, jejich nehybná torza.

„Fuj“, odplivl si hnusem trpaslík Grub nad popsaným výjevem.

„Ale zatím nikde nikdo“, podotkl Ieronýmus, „A to je, myslím, to hlavní“.

„Vyrazíme a shlídnem to mrtvé město na vlastní voči“, rozhodl vůdce.

„A to jsem teprve zvěděvej na tržiště“, odušil pyrofor Vesta.

„Na jaký tržiště?“, obrátil se na něj zachmuřeně Fenx.

„No, na tržiště, přece. Každý město má nějaký náměstí a na něm obvykle bejvá tržiště, ne?“

„Aha...“

* * *

Nurnští obezřetně kráčeli ulicí a nevěřivě zírali na tu bělostnou zrudlost kolem. Skřípání šterku pod nohama bylo jediným zvukem a ten zvuk působil velice teskně. Ti Kaerstagové museli být šílení, když neváhali věnovat tolik úsilí na vystavění takového obludného díla. Na vybudování

města, jehož existence popírala samotný smysl, podstatu, z níž touha po budování měst vyplývá. Byli šílení nebo... neskutečně osamělí. A těmito nesmyslnými kulisami se pánové Kaerstagu pokoušeli o nemožné, tedy osamělosti se zbavit, nebo ji přinejmenším umenšit a upozadit někam vně.

„Fuj“, odplivl si znovu Grub, „Třikrát fuj a blé...“

Jenomže město Kaerstag až tak zcela bez pohybu nebylo. Přihodilo se to nedaleko křižovatky, na niž zrzavý opičák zíral z výšky a měl přicházející druhy svého pána jako na dlani. Nurnští připomínali malé barevné figurky na šachovnici. A potom náhle jako když do nich střílí.

Na křižovatce se prudce zdvihl vzdušný vír, který nasál šterka a úlomky kostí a hnul se směrem k čelu formace. Prudký vír zakrátko pohltil Darghaze, Nifa, Otakára, Fenxe a Gruba. Ti okamžitě roztačili zbraně a zahájili palbu. Babačan provedl rychlý ústup k falešnému podloubí jednoho z domů a hrábl do fusaku po ferplím kopí. Ieronýmus nečekal, až jej vír pohltí a zbaví života, a plně se soustředil na slova magické formule. Vzápětí zmizel, aby se neohroženě vztýčil vysoko na kamenné střeše někde za neviditelným opičkem.

„Pod' si pro mě, Lokvarte!“, zařval Nif a znovu se ohnal kladivem.

„To přece není žádná Lokvart...“, vykřikl Fenx Worna v ústupu a znovu stiskl spoušť.

Stříbrné šípky po Komendě Purigatos a především podivné bakule na nich připevněné odváděly svou účinnou práci. Bakule se rozprskla ihned při průniku vírem a čistě bílé jiskry pršely k zemi jako třípytí déšť. Tvrdý boj pokračoval, střelcům se podařilo ustoupit vně vichru. Darghaz ale viditelně umdlával. Jeho pohyby se staly trhanými. Zdálo se, že Nifa Bouřliváka držel při síle mohutný hněv, který v něm vzkypěl s neuvěřitelnou silou. Bylo to patrné z brunátnosti jeho tváře a hlubokých chrčivých vzdychů, které vydával. Darghaz přehodnotil svoje tenčící se šance a zvolil opatrný ústup.

Potom po čase vír ochabl a roztrhl se na tři samostatné entity. Jedna z částí dostihla střelecké hnízdo, které se s ní muselo vypořádat blesky. Grub a Vesta nakonec útok vítězně přestáli, Fenx Worna se musel obrátit na bezhlavý úprk. Šedovan prchal ulicí směrem ke štole, ne však nějak riskantně daleko. Další entita víru napadla Darghaze. Ten se začal bít o holý život, který mu v poslední chvíli pomohl spasit Nif, když se vypořádal se svým vlastním protivníkem. Válečníci rozdrtili pouta zlé síly, vír ustal a zvěřený šterka jim zasypal škorně.

„Jsem na chvíli“, zaskuhral Darghaz a malátně si uprostřed ulice sedl.

„Felčar!“, zvolal Grub a ohlédl se po druidovi, „Kde je felčar!“

„Už běžím“, vykřikl zelenkavý hobit a odlepil se ze stínu v loubí.

V běhu malý druid spěšně cpal ferplí kopí zpátky do fusaku.

* * *

Léčitel Borůvka dělal, co mohl, ale cítil, že pokud to takhle půjde dál, dojdou mu brzo síly. A s léčivými lektvary bylo třeba nakládat uvážlivě. Znovu se tu objevil slepý Ieronýmus, mistr teleportace. Jenže být tady dole nebylo vůbec snadné, když na sebe a druhy okolo shlížel opičím zrakem ze střechy. Flašinetář se zmateně motal kolem a narážel do lidí. Tu a tam pronesl temnou předtuchu, že město není zdaleka tak mrtvé, jak navenek působí.

„Dojmy jsou jenom prázdné pojmy“, varoval vizionář a měl pravdu.

Poznal to Fenx, když zaslechl nepřijemný a důvěrně známý zvuk v daleko zádech. Otočil se a zahlédl další vír.

„Ne!“, zařval a vyběhl, „U všech šedovskejch model, tohle ne!“

A běžel, ale nedoběhl. Doběhl však vůdce Nif a rohybal oplechované tělo v zlověstném bojovém dupáku. Grub a Otakáro zahájili křížovou palbu. Tentokrát se zapojil i Babačan Borůvka, který z felčarské dratve přezbrojil na krátký luk. A přiřítit se i malátný Darghaz, který se rozhodl, že svůj válečnický vzor, jímž se pro něj vůdce Nurnských za tu

krátkou dobu již stihl stát, nenechá na holičkách. Barbar z hor si ale byl vědom smrtelného rizika, jež tím podstupuje, a volil strategii rychlých výpadů a ústupů. Kudůk Fenx se v nastalé bojové vřavě zhroutil. Ale ne, nebyl mrtvý, jak se ukázalo záhy, když vír vapořoval.

Nebezpečí však s rozplynutím víru nepominulo, bylo třeba přeskupit síly. Opičák vnukl elfimu stvořiteli závažné varování a Ieronýmus je zvučným hlasem reprodukoval Nurnským.

„Kostlivci! Valej se sem kostlivci!“

A ukázal dozadu ke křižovatce. Trpaslík Grub si zachoval chladnou hlavu, rozvinul magický svitek a vyštěkl formuli do něj vetknutou černou tuší. Potom svitek, který se teď stal bezcenným cárem papíru, odhodil na zem.

„Vyvolal jsem ochranu!“, vykřikl trpaslík, „Držte se u mě!“

Babačanovi došlo, že kolem Gruba se srotivší bojová formace, která se instinktivně vyhnula směrem ke křižovatce, při své pudovosti zapomněla, že Fenx Worna se srotit nemůže. Kudůk stále nenabyl vědomí. Babačan tedy shodil ze zad tlumok a vylovil Vestův svitek. Zanedlouho už i se zmrtvělým Wornou dlel ve středu neviditelné ochranné bariéry. Nalil mezi kudůkovy násilím rozevřenou čelisti nějaký Vestův lektvar a Worna brzy otevřel oči. A kudůkovi brzy došlo, co se kolem děje, a vyhrábl z batohu ohnivě hlíny.

Z boční ulice vyběhla uniformovaná krolli garda v těžké bojové výzbroji. Kaerstagovi kostlivci však narazili na neviděnou bariéru před Nurnskými a nedokázali si s ní poradit. Tupě se pokoušeli prosekávat něčím, co jejich duté lebky, prosté myšlenek, nebyly s to vůbec pojmut. Jejich marné pokusy vedl pud a pud je od myšlení zcela oproštěn. Kostlivci byli postupně postříleni jako dobytek, stejně jako oddíl, který napadl Nurnské z týla. Babačan se jenom díval, jak kostlivci probíhají po hraně bariéry, a častoval je stříbrnými šípky. Potom přilétla Wornova hlína a detonovala. Za chvíli

se ozval druhý výbuch. Z kaerstagské městské gardy zbyla jen hromada roztroušených kostí a plechů. Pravdou je, že výbuch poranil i některé z Nurnských, ale Fenx Worna volil cíl dopadu velice uvážlivě. Všech rizik si byl dobře vědom. A proto se nikdo z pardů byť jen slovem výtky neohradil. Spoludruzi věděli, že Fenx Worna, obzvláště ve stavu, v jakém se nalézal, učinil to nejlepší, co mohl.

„Jdeme!“, zavelel vůdce, „Vpřed!“.

„Jsem uplně vyšťavenej!“, zavrtěl hlavou Šedovan.

„Já nejdu...“, zakoulel očima Darghaz, „Sotva se plazím“.

„A co teda chcete?“.

Darghaz ukázal zpátky ke štole.

„Vorazit si...“.

„Nic nás nežene“, pohlédl Otakáro Vesta na vůdce, „Vochranný svitky ještě nějak mám“.

„Dobře...“, řekl Nif, „Dobře teda. Takže do chodby! Vzad!“.

Do ústí se Nurnští museli probít přes několik číhajících gardistů, ale ti je už nemohli nijak ohrozit. Potom druhy pohltila temnota, všudypřítomné vlhko a houbovitý zápach. Ale především klid. Kdyby však nebylo vůdce, který záhy začal hulákat.

„Pod'te sem!“.

„Zbláznil ses?“, ozval se Grubův hlas.

„Pod'te, kurva, sem!!!“.

Babačan Borůvka rozžehl lucernu, která ozářila polehané ztěžka oddychující Nurnské a především Nifa, jenž zíral hluboko do černočerné štole a hrozil pěstí.

„Pomát se...“, odušil Fenx, „Vír mu vysál mozek“.

„Říkám vám naposled, vy hovada hovadský, pod'te sem“, zahromoval Bouřlivák, „Nebo si snad pro vás mám dojít!“.

Ozvěna přinesla zvuk kročejů.

„Někdo tam je...“, odušil Babačan Borůvka.

„To bych řek, že tam někdo je“, přikývl Nif rozzlobeně.

Do světla vstoupili tři muži. Muž ve stříbrné zbroji, umolousaný člověk s kuním

pohledem a klátivý habán v umaštěné koženici. Komenda Purigatos. Její zbylý fragment.

„To sme rádi, že jsme vás naši živý...“, pozdravil Erich Krumm.

„Vypadáte, jako byste utekli samotný Smrtce z lopaty“, usmál se nejistě Zanzil Zabíječ Stryg a nervózně zamrkal.

Otakáro se zatvářil, jako by hryzl do kyselého jablka.

„Vypadáš hrozně, Šedováku“, sklonil se nad kudůkem Wornou Ramull Pochodeň, „Můžu ti nějak pomoci?“.

„Vošetřit nějak to mrazení, co mi vystřeluje do celého těla“.

Grub popsal vzdušné víry, co Nurnské napadly v ulicích města. Pochodeň mezitím vyvolil pikslu hnědotmelu, nabral hrst, několikrát do hmoty plivl a prohnětl mezi prsty. Potom mazaninu vetřel kudůkovi na hrud' pod košili.

„Hřeje to...“, usmál se kudůk.

„To bych řek, že to hřeje...“, kývl hlavou Pochodeň, „Komendí mazlák je holt komendí mazlák“.

„Mně taky“, vycenil lačně zuby Darghaz a odhalil chlupaté plece, „Mně taky. Prosim“.

„Na všechny se dostane... Jsme přece na jedný lodi...“.

„To je taky jedno z pravidel Komendy“, zamžikala kuní očka Zabíječe, „Bejt na jedný lodi, to už, holt, něco znamená“.

„Jistotu, že tě ten druhej nepodrazí?“, opáčil jízlivě Grub.

„Přesně tak. Chápeš to dobře...“.

Nif zatím převyprávěl Erichovi všechno, co Nurnské potkalo. A Erich usoudil, že Gnach Kaerstag se podle všeho stáhl do svého úkrytu, do kouta, jako zraněné zvíře. Zvířata bez východiska, bolestí vyšílená zvířata bez skuliny k úniku, bývají nejnebezpečnější.

„Takže bude kousat... Rvát se do krve...“.

„To by jeden neřek...“, obrátil oči vzhůru Otakáro, „To by vopravdu jeden

neřek“.

Bludd nixen waacherut

Otakáro měl pravdu. Ve městě bylo náměstí a na náměstí stálo tržiště. Tržiště tvořily jarmareční stánky, či spíše něco, co je mělo připomínat, natěsnané ve dvou řadách. Stánky s towarem k nepotřebě, který nikdo nikdy nikomu neprodal. Kamenné ryby se jíst nedají. Kamenným nožem chleba neukrojíš, ani kdybys jej dokázal odtrhnout od stolu. Těch pár železných kosišť bylo rezavých, až se odlupovaly rudohnědé šupinky. Rez pokrývala i plechové hrnce. Ani kovářova výheň nikdy nepoznala plamen, hřeby a koňské podkovy nejspíš někdo přivezl z daleka jako již jednou použité. Torza kostlivých trhovečů bezvládně polehávala zvadlá jako obilí z vanškrodských polí. Dost možná i v těch jejich kostech už se uchytil námel. Všudypřítomný zápach by tomu nasvědčoval. Za tržištěm stála monumentální kašna s výjev, jež oko solaroida sotva mohly potěšit a zaujmout v dobrém slova smyslu. Kašnou proudila a přepadávala voda, podzemní trkač byl funkční a pod náměstí tedy musel být sveden potok. Voda působila čistě a na rozdíl od okolních budov nezvykle živě. Zurčící voda vydávala jediný zvuk, kromě skřipavého ozvuku kročejů Nurnských, vlastně teď už opět Komendy Purigatos. Cílem Komendy se stalo široké schodiště s balustrádami a kašnami, stoupající od samého konce náměstí strmě vzhůru mezi domy a potom dál jakousi skalní soutěskou. Dole pod schody se muži zastavili a zvedli hlavy. Tam nahoře, na konci schodů spatřili oblou zeď bílé věže. Tam nahoře očekávali útočiště posledního z Kaerstagů. Do čela skupiny se postavili Nif s Erichem, o krok za nimi stanuli Darghaz se Zanzilem. Následoval hrozen ostatních. Paralelní schodiště se rozbíhala a sbíhala u balustrádových odpočívadel s lavicemi a kašnou. Očekávaly se potíže. Vesta vyndal z batohu speciální výbušniny v kožených pouzdrech opatřených s háky a navěsil si je na opasek. Působilo to poněkud nebezpečně, ale pyrofor vypadal, že ví, co

dělá. A pokud to snad nevěděl, nedával nikomu nejmenší prostor to zjistit.

Potíže přišly u druhého odpočívadla.

Babačana Borůvku najednou napadlo, zda se na dně kašny náhodou nepovalují peníze, mince vhozené poutníky pro štěstí. Jak se zvědavě nahnul nad zčeřenou vodu, probudil zlo číhající v přilehlých zdech. Přízračné bytosti. Někdy se liscannorský druid choval jako malé nezvedené dítě. Přízraky vyhřezly ze stran a zaútočily, avšak zastihly příslušníky širší Komendy připravené. Zjevení přízraků ale mělo i dobrý přínos. Babačan Borůvka, alias Fialový Zabíječ, zmlkl a přestal podléhat nesmyslným, a tedy zbytečně riskantním nápadům. Muži stoupali dál a odkryl se jim výhled na horní část rámu dvoukřídlých dveří a lebky dvou olbřímích gardistů. Bylo divné, že na ně shůry zírají prázdnými očnicemi, ale nevyrážejí bránit panské sídlo. Naopak, poklidně se kývali a měřili do kopce supící skupinu jako nějakou ohlášenou delegaci. Otakáro však nemínil nic ponechat náhodě. S nemrtvými se nevyjednává! Hobitova paže opsala oblouk a před vraty došlo k explozi, jež nemrtvé strážce rozmetala. Ozvěna otřásla tichým městem tam dole a to ji vrátilo odrazem zpátky. Potom se zase rozhostilo hrobové ticho.

Před věží se rozbíhala cesta na dvě strany. Fenx zjistil, že levá šterková cesta slepě končí tam, kde se stěna věže lne ke skále. Babačan oznámil, že tam napravo po chvíli chodník mizí v černé štole a usoudil, že chodba nevede nikam jinam, než ke staré věži.

„Vpadnem dovnitř“, pohlédl Erich na Nifa.

Nebyla to otázka, pouze konstatování.

„Jo“, zachrčel vůdce Nurnských.

Darghaz se postavil k jedné veřeji a bafl železný kruh. Na druhé straně se beze slova práce chopil Grub. Všichni tasili a nabili. Dveřníci mocně trhli a odhalili druhým pohled do nitra Bílé věže. A ti na nic nečekali a vopadli dovnitř.

Komnata zabírala celý kruhový

půdorys veže, který činil dobrých dvacet sáhů v průměru, možná víc. I přes svou rozlehlost se dvorana jevila být dobře osvětlena, dostatek světla dodávaly čtyři obří olejové mísy planoucí jasným čadivým plamenem. Pouze na strop pohled druhů nedohlédl, musel se nacházet někde hodně vysoko, pohlcen tmou. Uprostřed prostoru stál dlouhý stůl, na němž kdosi připravil poháry. Gnach Kaerstag příchod cizinců očekával. Seděl na vyvýšeném trůně oblečený v drahých šatech a strnule se usmíval. Pod podestou, na níž stál trůn, toporně postávalo dvanáct žen s dlouhými planoucími voskovicemi v rukou. Smutné a velice tiché ženy byly oděné v bílém, připomínaly nevěsty. Ani na tu dálku se nedalo si nevšimnout, že svatební roucha mají potřísněna krůpěmi krve. Možná proto ty odevzdané ženy působily tak malátným dojmem, že z nich jejich pán a vládce usál, aby byl silný. Po stranách se podél stěn rozebíhala protilehlá schodiště propojující se pouze v místech křížení nerozsáhlým odpočívadlem s balustrádou. U paty obou schodišť napočítali druzi asi dvacítku nemrtvých, pravděpodobně ghúlů. To bylo nepříjemné. Ghúlů se obávali nejvíc. Přítomnost ghúlů způsobila, že útočníci kvapný postup zarazili. Ačkoli si byli vědomi, že kolem Gruba a Babačana se stále rozprostírá účinek ochranného kouzla, bariéry odpuzující nemrtvé, nebyli naivní natolik, aby uvěřili, že danost nemůže s každým okamžikem přestat platit. Protivník, proti němuž stáli, byl zákeřný a nesporně velice mocný. Když rozbít kouzlo dokázala lítice v Chodůrské pevnosti, dalo se počítat s tím, že Gnach Kaerstag jenom luskně prstem a všechno bude jinak.

„Saaborux chrochem hireim solaaris!“, zvolal Gnach Kaerstag z vysokého kostmi vykládaného trůnu a doširoka rozepjal paže, „Warastere verratum ifer Kaerstag raachethelm!“.

Gwendarroňané si Kaerstagovu řeč vyložili jako obludné verše magického zařikání. Pánovo uvítání se stalo okamžitým spouštěčem operace Mlat. Otakáro hrábl k opasku a jeho paže opsala krátký oblouk,

dodávající potřebný švih pro oblouk velký, ježž opsal pytel s hákem, obsahující silné explozivum. To vybuchlo na úpatí levého schodiště mezi tupě se kývajícími ghúly. Vzduchem se rozléty cáry hnilobného masa. Babačan Borůvka, vědomý si účinků ochranného kouzla a slepě jim důvěřující, vyběhl vpřed a minul stůl s čísemi, v nichž se skvělo rudé víno. Pokud to tedy víno bylo. Ramull Pochodeň a Zanzil zahájili soustředěnou palbu proti trůnu. Zbytek mužů překvapeně vyčkával. Do Gnachova těla se zabořily šipky a vyšlehl snop jasných jisker. Nezdálo se však, že by pán Věží střely vůbec zaregistroval. Usmál se a dál rozpřáhal paže. Mezi upírovými rudými rty se zablýstly pověstné zuby. Gnach přešel do obecné řeči a počal provolávat věty o nedozírné moci rodu Kaerstagů, o stálosti a nekonečnosti jeho vlády nad prastarým panstvím a o bezbřehém štěstí těch, kteří se pokloní pod kaerstagským trůnem. Byl to hnusný, nadřazený proslov. Jako by se Gnacha Kaerstagského vůbec nedotýkalo, že se ocitl pod palbou.

„Bludd nixen waacherut!“, zvolal nemrtvý.

Vesta metl druhou výbušninu. Napěchovaný vak dopadl mezi ghúly u protilehlého schodiště. Babačan Borůvka se zarazil a pohlédl zpátky. Došlo mu, že ho nikdo ze spolubojovníků nenásleduje.

„Pokloňte se, nic jiného vám nezbyvá!“, zvolal upír jako v podivném a nepochopitelném transu, „Není jiné volby, Kaerstag se navždy uzavřel!“.

Zbylí ghúlové se pomalu hnuli směrem k Nurnským.

Ramull Pochodeň se najednou bez zjevného důvodu bezhlesně zhroutil na zem. Zelenkavý druid vykulil oči a začal ustupovat, přičemž vystřelil proti ghúlům vpravo. Zanzil, bledý jako stěna, znovu vypálil směrem k trůnu. Kaerstagovy nevěsty se malátně kývaly a odevzdaně mačkaly tenká těla voskovic.

Gnachova ústa se přestala hýbat, zavřela se v přísnou rudou čárku semknutých rtů, ale hovořila dál. Ten hlas o nulových šancích krátkověkých vycházel snad z hloubi

jeho černých útroh. Nurnští se museli soustředit na likvidaci blížících se ghúlů a podařilo se jim je zničit dřív, než mohli ověřit, zda kouzelná ochrana stále trvá. Erich Krumm se s tasenou čepelí rozeběhl vpřed. Vyběhl i Nif, s věrným Darghazem po boku. Babačan přezbrojil na ferplí kopí, připraven bodnout, kdyby se někdo přiblížil. Ieronýmus se snažil krýt za stolem a skrze opičáka na rameni típoval místa, kam se vrtnout, kde by šance na bídnou smrt mohly být co nejmenší. Darghaz cestou k trůnu mázl jednu z žen čepelí přes břicho. Nif nezůstal pozadu. Bělostně krajkoví se zbrotilo krví. Fenx Worna metl vestahlínu proti trůnu. Detonace způsobila, že pánovy nevěsty popadaly jako bezduché kuželky, jako přezrálé hrušky z unaveného stromu. Zasažení byli ovšem i Nurnští, včetně Ericha. Gnach ale zůstal zjevně nedotčen. Dál vykřikoval o pokoře a věrnosti, o dobrovolném podvolení se, které přináší odměnu. Věčnou existenci. Opravdové štěstí. Nehynoucí radost. Válečníci se mlčky hrnuli po několika schodech k trůnu.

Erich Krumm najednou zaúpěl a bez zjevného důvodu zavravoral. Stříbrné brnění zařinčelo o podestu.

„Co se to, kurva, děje!?!“, křikl Grub, ale pak mu začalo svítat.

Nif se před Gnachem rozpřáhl zlatým kladivem a vši silou zařal. Hlavice upírem prošla, jako by tam ani nebyl, a zabořila se do opěradla, až zaprašťely suché kosti. Gnachovo tělo vysublimovalo. Z osiřelého kostěného trůnu ale dál vycházel Gnachův hlas, teď už sveřepý a panovačný, umocněný ozvěnou kruhové věže. Upírův hlas nabádal, že je ještě pořád šance složit zbraně, pokleknout a spasit holý život.

„Některý z vás budou povýšeni mezi šlechtu!“, rozléhalo se věží, „Ti nejlepší z nejlepších! A mezi nimi mohou výt nalezení i vyvolení...“

Darghaz s Nifem se před trůnem bezradně otočili tam, kde pod sprškou střel padali poslední ghúlové. Zanzil zaklel, zahodil kuši a sehnul se nad batohem. Otakáro pochopil, že ten ohlazený kůl, který rve Zabíječ Stryg násilím ven, je dřevec od

rachejtle.

„Kaerstag hireim, waarduxem um bludd!“, vriskal už nezakrytě hněvný hlas.

Nif si všiml, že jedna z nevěst výbuch přežila a ztěžka se zvedá na nohy. Barbara napadlo, že je potřeba chytit jazyka, jazyka z říše živých. Tedy jedině nevěstu. Právě ji, poslední, co se ještě hýbala. Rozeběhl se, skočil a vši vahou těla ji smetl na zem. Grub s Fenxem mezitím dobili posledního dotírajícího ghúla. Schodiště bylo volné. Ieronýmus zaběhl za jeho kamenné zábradlí a schoulil se tam. Zanzil založil rachejtli a křisl. Potom chvatně drapl dřevec a oběma rukama jej zdvihl vzhůru ke stropu. Grub už věděl. Nepřítel se skrývá tam nahore. Tam, kam špicí rachejtle ukazuje Zanzil Zabíječ Stryg. Jenomže potom přízemí pohltil oblak ohně. Epicentrum muselo být někde u Zabíječe. Gvendarroňané se svalili, hrouťící se Zanzil pustil rachejtli, která vyrazila nezamýšleným směrem. Opsala křivolakou trajektorii. Explodovala někde u trůnu a zahalila jej snopem jisker. Nif ucítil, že žena pod ním přestala dýchat. Odvalil se z ní a pohlédl nahoru, tam, kde ostatní mohli spatřit jenom tenmnotu. On však ne. On přeci viděl. A všiml si velice vysoko, až tam u stropu, postavy, která znovu rozpřáhla ruce. Byl to on, Gnach Kaerstag. Přízemí bez zjevné příčiny znovu zachvátil výbuch. Ti, kteří byli ještě při smyslech a dokázali se orientovat, ve zmatku hledali útočiště u stěn.

„Nahoru!“, zařval Nif Bouřlivák, „Musíme nahoru!“.

A zvedl se a vyběhl po levém schodišti. Otakáro pochopil, že vůdce něco ví, a pověsil se mu na paty. Darghaz, který se nacházel blízko bezduchého Zanzila, vyběhl s mírným zpožděním na schodiště vpravo. Správnost počínání se dala vytušit z toho, že hlas, vycházející z trůnu a zároveň odnikud, naráz utíchl. Přízemí znovu zachvátil plamen, tentokrát oheň nejvíc popálil Babačana. Borůvka zaběhl za zdvihající se ze schodiště a tam se přikřčil. Rozhodl se, že odtud už za žádných okolností nevyleze. Naopak Ieronýmus pochopil, že tady dole bude dříve

či později usmažen zaživa. V té chvíli už měl jako kouzelník postaveno na jisto, co jsou ony malé sotva postřehnutelné vybuchující kroupy zač a kde se berou. Poslal opičáka za Nifem a když zvíře dosáhlo balustrádového odpočívadla, okamžitě tam provedl magický transfer. Toto bylo jediné místo, kde mohl Kaerstagovo ohnivé řádění přežít.

Otakáro Vesta začal ztrácet a zadýchával se. Šlachovitému barbarovi, který bral schody po dvou, se jako hobit nemohl rovnat. Na chvíli se opřel o zábradlí, aby se krátce vydýchal. Na protilehlé straně duněl s vyplazeným jazykem Darghaz a kus pod ním Vesta spatřil i běžícího Gruba.

Ieronýmus mezi sloupky balustrády sledoval přízemí, kde zůstala ležet pouze bezvládná těla. Všechna patřila členům Komendy. Babačanova bujará kštrice se občas vynořila tam vlevo vzadu za schodištěm, jehož stoupající zed' se přimykala k obvodové zdi věže a vytvořila tam takový malý výklenek. Tam se druid schovával jako vyplašené zvíře. Fenxe kouzelník nikde neviděl. A potom zaslechl v zádech svižné kroky. Otočil se. Byl to on, Fenx Worna, ohořelý a bledý bolestí.

„Jestli tohle přežiju“, zasyčel kudůk, „Tak mě má asi někdo hodně rád“.

Ieronýmus znovu odvrátil pohled nahoru na protilehlá schodiště. Nif v plném trysku zmizel ve tmě, tam už mocné světlo olejových mis nedosáhlo. Temnota pohltila i Darghaze. Dusot jeho kročejů získal na nepravdělnosti. Bylo zřejmé, že nevidí a tápe. Otakáro Vesta supěl o patro výš, na protilehlém odpočívadle jej dohnal Grub. Střelmistr byl přeci jenom ztepilý prací v dolech, ne jako ten požívačný tlouštík, který lapal po dechu a čím dál častěji musel odpočívat. Bylo snadné jej sledovat podle záře z magického prstenu, jímž si svítil na cestu. Grub se ale náhle zastavil, shodil tlumok a něco v něm lovil. Zřejmě lucernu. Nebo něco jiného? Ieronýmus trpaslíkově počínání se zájmem sledoval opičím pohledem. Fenx se lepil zády ke zdi a byl tichý jako pěna. Aby neprozradil Gnachovi, že se tady skrývají. Ten zákeřný krvesaj zděl se být pořád při plné síle.

Je to rachejtle, uvědomil si elfí kouzelník. Grub se někde musel dostat k rachejtli z výbavy Komendy Purigatos. Dost možná ji vytáhl z tlumoku někoho z těch, co se váleli dole. Každopádně trpaslík rachejtli založil o batoh a namířil špicí tam nahoru. Potom vyčkával, zřejmě číhal, až někdo tomu nekromantovi posvítí do obličeje a pomůže tak Grubovi s přesným zacílením. Střelmistr evidentně dobře věděl, co dělá.

Po schodišti supící vůdce na okamžik vyhržel v gejzíru plamene, než jej zase pohltila tma. Gnach Kaerstag tedy obrátil pozornost na bezprostřední nebezpečí. Barbar ale dupal po schodech neohroženě dál. Už se mu začalo nedostávat dechu. Za hlasitého hýkání se přitítil k nejvyššímu odpočívadlu a napřáhl kladivo. Ve tmě viděl to, co jiní nemohli, ale nepolevil. Nic nedbal, že kus před ním stojí Gnach, nebezpečný upír, v obklopení několika přízraků. Ozval se výbuch a místo střetu ozářil výron plamene. Otakáro si v silném přísvisu ohně uvědomil, že Nif několik sáhů před balustrádovým balkónem narazil na neviditelnou bariéru a marně se snaží prorazit ji údery kladiva. Neměl šanci. Ten prohnatý upír vyvolal obdobu toho, čím se sami Nurnští chránili proti jeho kostlivým přísluhovačům dole ve městě a mnohokrát před tím. Musela to být v principu jakási obdoba ochrany proti nemrtvým. Ochrana proti živým. Proti solaroidům, řečeno slovy té nečisté pakáže, spráženčů Kodexu Elone. Přízračné bytosti se hnuly směrem k vůdci Nurnských, vůči jejich podstatě byla bariéra neškodná. A právě v tomto okamžiku se Otakáro rozhodl provést svůj plán, plán, na nějž se celou cestu Kaerstagem připravoval. I za krvavou daň, jež tím chtě nechtě vybere. Byl srozuměn, že svým rozhodným činem barbarovi způsobí újmu. Nastal jediný vhodný okamžik, jiný už nebude. Nifá svým způsobem Kaerstagova bariéra držela v dostatečné vzdálenosti a tak jej částečně chránila před tím, co se Otakáro odhodlal provést. Nejsilnější účinky exploze měly být lokální, v místě výbuchu. Pokud vše provede čistě, odstíní část energie upírovo

tělo. Hobit pomyslel na Šenefer. Na sférickou bytost z Gurdutových kruhů, jež mu dala drahocenný dar. Dar přízně, který byl naprosto zásadní esencí hobitova plánu. Teď nebo nikdy. Buďto vyjde z kataklysmatického žaru bez škrábnutí, nebo se promění v mastný flek, který tu budou hodiny seškrabovat ze zdi, jež už nikdy nebudou bílé. Některé skvrny prostě při nejlepší vůli vyčistit nejdou. Vesta v moc Šenefer věřil a nepřipouštěl si opak. Vyvolal teleport a objevil se nic netušícímu Gnachovi přímo v zádech. Světlo z hobitova prstenu celé místo ozářilo takřka dokonale a zprostředkovalo druhům různě roztroušeným po schodištích výhled jako na divadle. Upír čpěl krví a nezaměnitelným zápachem, jež těla nemrtvých vydávají. Otakáro vši silou udeřil do pásu výbušnin navěšených pod kazajkou a plnou vahou nalehl na krvesajné monstrum. Nif, vzdálený několik sáhů a bijící se hrdinně s přízraky, vypouřil oči překvapením. Ozvala se detonace.

Exploze odhodila Gnacha tvrdě na zábradlí, jeho tělo se prohnulo do oblouku. Trup bořimského hobita učinil několik vratkých kroků vzad ke stěně, ale výbuch na něj zcela nepochopitelně neměl žádných jiných viditelných účinků. Na velice krátký okamžik se zdálo, jako by jím neškodně prolétly šrapnely, pevně kusy výbušnin rozervaných detonací. Několik přízraků výbuchem vysublimovalo. Nif byl vržen vzad, skutálel se po několika schodech a řval bolestí. Zbylé přízraky barbara následovaly. K toporně se zdvihajícímu vůdci, šátrajícimu v agonii po ztraceném kladivu, doběhl Darghaz a vypadl proti přízraku, jenž do Nifá zabořil průsvitné spáry.

Otakáro Vesta s hrůzou seznal, že Gnach Kaerstag hrozivý výbuch přestál. Hobit zbledl. Teď už ho Šenefer neochrání. Neskončí rozmatlaný po zdech, ale nepřítel ho přehryzne ve dvě. Mohl učinit jedinou věc a doufat, že bude rychlejší než protivník. Upír se otočil k Vestovi a rozpráhl ruce. Vyštěkl mantru. Vesta zavřel oči a soustředil se na tu jednu jedinou věc, co se mu klímala na krku. A čekal poslední ránu, ránu osvobozující duši

od těla. Potom zmizel. A zmizel i pán Kaerstagu. Oba zřejmě provedli to samé.

Grub zažehl doutnák, ale došlo mu, že cíl už není tam, kde by měl být. Vysublimoval upír i Vesta. Vrhł tedy pohled tam, kde se Darghaz s Nifem zoufale snažili zbavit přízračných bytostí, ale vmžiku je pohltila tma. Trpaslík se prudce přehnul přes zábradlí a spatřil dole v přízemí zhmotnivšího se upíra. O kus dál se zjevil Otakáro Vesta. A nedaleko zkoprněla překvapením rozčepýřená kštrice zavalitého mužika s ferplím kopím. Doutnák syčel, bylo třeba jednat. Grub zacítil a vypustil rachejtli, která po oblé trajektorii vyrazila k cíli.

Gnach Kaerstag se vrhl k Borůvkovi a znovu rozpráhl ruce. Druid dokázal jediné - zatvářít se jako hromádka neštěstí. Nalézal se sice stále pod ochranou magického svitku, ale výtrysku smrtící energie bariéra zabránit nemohla. Hobit očekával nevyhnutelné. Krátkou bolest vystřídanou věčnou temnotou. Odevzdaně zavřel zoufalstvím zmkvalé oči.

Vesta plavmo skočil za planoucí olejovou mísu a hotovil se upíra počastovat svazkem blesků. Vzduch naplnil ostrý syčivý zvuk Grubovy rachejtle.

„Verratum chrochem!“, zařval upír hlasem zhrublým nenávisť, „Bludder kakaatum chrox!“.

Ozval se výbuch a přízemí pohltilo ostré světlo stříbritého deště.

Grub s divoce rozkomíhanou lucernou v ruce ze všech sil chvátil nahoru.

„Dole!“, ječel, „Ten hajzl je tam dole!“.

Minul Darghaze s Nifem, kterým už to taky došlo a právě se dlouhými přískoky hrnuli proti němu.

„Nahoře je vzduch čistej“, zachroptěl Nif Bouřlivák, „Nic tam už není“.

Po neholeném strništi mu stékaly krvavé sliny.

„Ten upíří hajzl je tam dole!“, zopakoval Grub, vyšílený k nepřičetnosti.

Dál ale utíkal nahoru. Trochu se uklidnil, až když doběhl tam, kde se nedávno

bořimský pyrofor pokusil neúspěšně sprovdit pána Kaerstagu ze světa. Nemýlil se. Všiml si toho dobře, nacházely se tu uzoučké schůdky vedoucí ke stropu. Do patra. Musely tu přeci někde být. V noci na hlídce u jezera zahlédl světlo z věže, tedy světlo z okna. Ale ve zdech obrovské prostory Bílé věže žádná okna neobjevil. Nadechl se a tasil. Opatrně vystoupal až k jediným dveřím. Zaposlouchal se. Žádný zvuk. Trpaslík stiskl kliku a dveře rozkop. Vzápětí vpadl do místnosti.

Knihy v řeči obludné

Babačan stál jako opařený a zíral na bezvládné tělo ležící před ním. Upír se nehýbal. Otřesenému druidovi ještě v plném rozsahu nedošlo, co se tady vlastně přihodilo. Bylo to jako zásah prořetelnosti, vůle druidských bohů. Cítil, že to, co vidí, není poslední vyhasínající obraz v již nenávratně mrtvém mozku. Zpoza planoucí mísy vykoukla Otakárova hlava.

„Je po něm?“

„N-ne-nevim“, zblekotal Borůvka.

Potom učinil pár nejistých kroků vpřed. Napřáhl kopí a píchl upíra do zad. Gnach Kaerstag nereagoval. Schodiště vibrovalo dusotem. Nad nejbližší balustrádou se objevila starostmi stažená tvář Fenxe Worny.

„Je mrtvej?“, houkl Šedovan.

Druid se osmělil dotknout se upíra v zátylku.

„Je studenej...“

„Studenej byl i předtim“, odsekl nespokojeně kudůk, „Ptám se, jestli je ten chlív mrtvej!“

„A-asi jo...“

„Upajcujte mu kebuli“, ozval se zpoza Worny kouzelník Ieronýmus.

„Uhněte!“, zahromoval na Ieronýma s Fenxem přitřívší Nif následovaný Darghazem.

Fenx Worna pohlédl vysoko vzhůru, kde prkenný strop opět pohltila temnota. Došlo mu, že tam zůstal poze Grub, a bylo mu jasné, co tam asi dělá. Na tohle měl Šedovan

vytříbený čich.

„Pojd', Ieronýme“, pošeptal kouzelníkovi, „Pudeme nahoru jistit Grubovi záda. Tady už jsme stejně prd platný“.

„Tady jsme byli prd platný celou dobu“, odušil Slepý.

„To si teda nemyslim...“

* * *

Babačan Borůvka oznámil vůdci, že příslušníci Komendy Kaerstagovo řádění ustáli, že jsou při životě.

„Aspoň, že tak...“

„Víte, co by to totiž znamenalo?“, uchechtl se Otakáro.

Darghaz nechápavě pokrčil rameny.

„Znamenalo by to naprostej zánik celý tý slavný a povedený Komendy Purigatos. V pětasedumdesátým vrchol, pak bída s nouzí a v devětavosumdesátým šlus...“

„To by asi nebyli v Nurnu rádi“, usoudil vůdce Nif.

„Já myslim, že by jim to bylo jedno“, odušil jízlivě Bořimec, „Takováhle povedená parta musí bejt každému ukradená. Dyť se podívejte, jak se tu válej...“

Nif před Babačanem pohodil hlavou k upírovi a přešel si prstem přes krk. Druid pochopil, že má vykonat dekapitaci. Vytáhl kudlu a přiklekl.

„Jako prasata se tady válej...“

Nif Bouřlivák se podíval nahoru a spatřil Ieronýma s Fenxem v závěsu, pospíchající po schodišti vzhůru. Došlo mu, že se ženou za Grubem.

„Doběhnu tam, aby se ještě nestal nějaký průser...“, oznámil vůdce nahlas, „A jestli je tam nějaká kořist, musíme jí zrekvírovat dřív, než se chlapi z Komendy proberou“.

* * *

Trpaslík Grub zaslechl kroky na dřevěných schodech. Museli už tedy projít obě spodní obytná patra a projít kolem prázdných sarkofágů. Upíří lože prolil vodou svčencou v Chrámu Matky Nifredil. Teď kvapně upěchoval tlumok, zavázal tkanice a otočil se ke dveřím, v nichž se záhy objevil Ieronýmus s teď již viditelnou opicí na rameni. Kouzelník

ji nechtěl udržovat v nepřirozeném stavu déle, než bylo nezbytně nutné. Byl přesvědčený, že takové nepřirozené stavy mohou lézt na mozek i takovému nepřirozenému stvoření, jakým je magické animalio. Zvíře kroutilo hlavou ze strany na stranu. To se Ieronýmus pečlivě rozhlížel po místnosti. Jediným kusem nábytku zde byl velice těžký psací stůl s psacími potřebami a kalamárem, skříní s knihami a objemná okovaná truhlice. Jinak to tu bylo zoufale prázdné, neosobní, stejně jako v obou patrech níže.

„Pracovnička jako klíčka“, usoudil Ieronýmus Flašinetář, „A to se podívejme - knihovna... Studnice moudrosti...“

Vytáhl jeden svazek. Byl tlustý, v černé olysalé kůži a asi velmi starý. Listy byly z odlbaněné suché kůže. Kouzelník knihu otevřel a opice mu vyjevila obraz prastarého textu.

„Kodexum Elunaaris“, sykl Ieronýmus, „A safra... Tady si moc nepočteme... A budeme rádi, když nás za tuhle pokleslou literaturu někde nezavrou do báně...“

„Potřebuju pomoct s tou truhlou. Víko je těžký...“, ozval se Grub.

Ieronýmus pravil, že mu v zádech supí Fenx a že bude lepší, když kudůkovy šikovně ručičky nejprve zjistí, jestli tam nečhají nějaké nástrahy.

„Přežít upíra a potom skapat na otrávenou šipku, to by byl kór smutnej osud“.

„To jo“.

Grub tedy začal vyndavat knihy a kladl je před Ieronýma na stůl.

* * *

Když se v místnosti objevil vůdce Nif, bylo už provedeno roztřídění kořisti.

„Peníze, šperky, knihy“, ukázal střelmistr na jednotlivé hromady a požádal vůdce, aby oddělil části, které se Komendě přiznají, od těch, které nadobro zmizí, „Jo, a Ieronýmus za skříní objevil tady tu dlouhou černou hůl“.

Barbar se dlouze zamyslel.

„Nedostanou nic“, zavrčel vůdce Nurnských nakonec, „Nacpěte všechno do bágů“.

„Ale to asi sami neunesem...“

„Tak někdo zavolejte vostatní... A vyházejte kraviny z voken...“

„Něco bysme jim asi nechat měli“, ozval se Fenx Worna.

Nif přemýšlel a mnul si štětinatou bradu.

„Dobře... Necháme jim tu černou hůl...“

Grub ukázal k žebříku u stěny a řekl, že zatím prohlédne půdu. Na její prohlídku dosud nebyl čas.

* * *

Trpaslík se vrátil z půdy a oznámil, že tam nic není, jen větrný výhled skrze nezakryté vikýře do holých, pustých skal. Nedaleko za ostrým skaliskem stála stará věž. Vlastně zchátralé torzo prastaré stavby s děravou střechou. Grub zahlédl i visící mrtvolu, připoutanou k břevnu trčícímu z jakéhosi polomostku, architektonického prvku vybíhajícího slepě z vikýře. Jednalo se bezesporu o mrtvolu ženy v černých šatech. Musela tam viset už hezkou řádku dní. Na trupu seděli ptáci a ozobávali kousky zamřelých tkání. V místnosti už byli všichni, kromě Vesty, a rozdělávali poslední kořist, kořist nejobemnější. Černé manuskripty psané krabatým písmem.

„Bludd ut ochryx“, přelouskal přerývaně Nif, div si neukousl jazyk, „Potom Bludd nixen waacherut, a ještě Warastere ifer saaborux...“

„Já to vezmu“, přihlásil se Fenx Worna, „Dej to mně. Pak už nepoberu nic“.

„Raachethelm...“

„Já“, zdvihl ruku Babačan Borůvka.

„Vezmeš k tomu Kakaatum archom oxen, a ještě tuhle: Waarduxem lunaaris - hysteerio solaaaris“.

„Hysteerio solaaaris...“, odplivl si odporem Ieronýmus Flašinetář, „To jsou, tak říkajíc, sakumprásk knihy v řeči vobludný“.

„A ty, Ieronýme, když se tak hlásíš...“

„No jo, no”.

„Trexenbludd hireim um Soyograad ut Kaerstag, k tomu Manuscriptum verratum - nachtar ut kakaatum chrochem”.

„Chrochem...”, plácl se nevěřicně do čela kouzelník, „Chrochem!!!”.

Darghaz nacpal do pytle titul Kaerstag hireim bludder a Gnach ut Chadur, Kaerstag hireim. Na Nifa zbyly poslední tři svazky, tedy především Gnubluch, wulfmaar ut trexenbludd, Ochryx saaborux um Kaerstag hireim, a nakonec titul poslední, Warduxem um bludd.

„Hnus a neřád, špína a svrab!”, zaskuhral nespokojeně Flašinetář, „Až nás s tímhle smradlavým hnojem seberou, budeme viset”.

Grub dostal za úkol posbírat pár drobností, které zbyly.

„No vidíte, jak to šlo”, přelétl vůdce spokojeně naditá zavazadla Nurnských, „A na Komendu skutečně zbyla jenom ta hůl”.

* * *

Zbytek pozdního odpoledne věnovali Nurnští celení utržených ran, odpočinku a čekání, až se příslušníci Komendy proberou k vědomí. Což o to, Zanzil byl na nohou brzy, ale s těmi dvěma zbývajícími to bylo horší. Částečně procitli, ale ještě dlouho setrvali ve stavu křečovitě nehybnosti. Nif tedy rozhodl, že Nurnští zatím prohlédnou ruinu zčernalé věže. Prohlídka však nepřinesla nic zajímavého. Věž byla už dlouho opuštěná a chátrala. Zub času se na ní otiskl stopou neodstranitelnou. Vratké červotočivé schodiště bylo na mnoha místech propadlé, zřícené byly i prkenné podlahy pater do jedné hniјící hromady tam dole. Nebylo myslitelné, aby se tam nahoru vypravili všichni. Ani Fenx se tentokrát necítil připravený natolik, aby takhle zbytečně riskoval život. Otakára Vestu ale sřízala zvědavost, tak se dobrovolně přihlásil. Šel jenom nalehko a nakonec se mu podařilo vylézt nahoru, odehnat mrchožravé ptáky a tu nebohou ženu odříznout. Tělo dopadlo na zem a vyřinul se z něj neskutečný zápach.

„Mám takový tušení, že vim, vo

koho by se mohlo jednat”, ozval se nesměle Babačan Borůvka.

„Já mám zase tušení, že ty víš celou dobu víc, než jseš ochotnej přiznat”, houkl shůry Otakáro.

„Přesně tak, Fialovej Zabijáku...”, přidal se zlomyslně Grub.

„Já ale vopravdu nic nevím. Přisahám...”.

„Tak jaký máš teda tušení, Babačane?”, zeptal se Fenx Worna, „Vo koho teda kráčí?”.

„Myslím si, že by to mohla bejt Iarwanna...”.

„Jaká Iarwanna?”.

„Ta ženská, co mě přišla do Liscannoru upálit. Ta, co nám jako jediná pláchla”.

Fenx neměl potuchy, o čem to tady kulatý druid mluví.

„A že se jí jako za to selhání Kaerstagové takhle vodvděčili?”, zdvihl obočí Nif Bouřlivák.

„Jo, to si přesně myslím...”.

Druzi svorně pokývali hlavami,že Babačanovo vysvětlení jistý smysl dává.

„Takže už nám zbejvá vysvětlit jedinou záhadu”, pravil Grub jízlivě, „Vobjasnit tajemství Fialovýho Zabijáka...”.

Zelenkavý druid rezignovaně svěsil ramena a zarytě mlčel.

Nejsme nic...

Komenda Purigatos se postavila na nohy. Všichni tři zbylí příslušníci kdysi slavného sboru si byli dobře vědomi vítězství, které utrpěli. Ano, přesně tak, bylo to utrpené vítězství, utrpené tím spíš, že u toho byli svědci. Nurnští brzy pochopili, že Erichovi leží na srdci především pověst sboru. Sám přišel s tím, že jestli tam nahoře Nurnští něco našli, je to po právu jejich. Pravidla nepravdila. I tu hůl s díky odmítl. Zajímalo jej jedině, proklát hrudník mrtvého Kaerstaga osikovým kůlem, připoutat torzo nemrtvého pevně houžvemi na provizorní nosítka a vrátit se do civilizace s tím, že Komenda Purigatos

splnila to, co jí rozkazy k operaci Mlat nařizovaly. Tedy že Komenda Purigatos zlikvidovala oba nebezpečné kaerstagské upíry včetně jejich přísluhovačů a že hory jsou přístupné oddílům gwendarronské královské armády.

„Máš, Erichu, jistě na mysl, že svěřený úkol splnila Nurnská družina a Komenda Purigatos...”, odsekl jízlivě Vesta.

„Komenda Purigatos”, trval na svém Erich Krumm.

Nif se zachmuřeně podíval na Otakára a dal mu znamení, ať nerýpe žhavým železem do otevřených ran. Erich znovu zopakoval, že jestli si tady snad kdokoli bláhově myslí, že za hrdinné zásluhy tady v Kaerstagu čekají Nurnské slova uznání, veřejná provolávání slávy, odměna či státní vyznamenání stran královských úřadů nebo snad samotného krále Lintholda osobně, tak se šeredně mýlí. Smetanu slíznou jiní, tak to vždy bylo, je a bude. Po pěšácích, provádějících špinavou práci, neštěkne ani toulavý pes. Erich si trval na tom, že by si troufal vsadit poslední zlatku nebo i vlastní krk na to, že operace Mlat, ta skutečná, která se zapíše do dějin, teprve započne, bude drtivá a vítězná. A nepovede ji nikdo jiný, než korunní princ Teydrik osobně v čele gwendarronské královské armády. Bude to tažení se vším všudy, tažení, které bude už předem předurčeno k úspěchu.

„Ale Kaerstagy jsme odkráglovali my”, řekl Vesta, „A my, Nurnský, jsme to byli, kdo to celý spiknutí tady vodhalili. Všechno je popsany v mý zprávě. A napíšu další zprávu, to mi věř...”.

„Máš na mysl zprávu Objev?”, zeptal se zkrroušen Erich Střibrný, „Dneska si sotva někdo vzpomene, co to vůbec bylo. Podružná informace, hlášení bezejmenného informátora. Někoho, kdo možná vobjevil d'ouru v zemi. Říkám ti, že operace Mlat teprve započne a ty jeho součástí nebudeš. Nikdo z nás. Pod korouhvema modrokabátníků budeme chybět...”.

„Erich má pravdu, ví vo čem mluvím”, ozval se Zanzil Zabíječ Stryg, „Taky jsem s

tím dřívávejč vnitřně bojoval, taky mně to rvalo pajšl, taky mě to uráželo. Pak jsem si ale zvyknul, přijal to jako holej fakt”.

„Nejsme nic”, přitakal Pochodeň, „Jen tlupa chlapů vodvádějících svojí práci. Nic víc. Vobyčejná tlupa chlapů brodicích se cizím hnojem...”.

„Já jsem teda určitě něco víc”, nedal se bořimský hobit, „Já jsem rozhodně něco vo hodně víc”.

„Uvidíš sám...”.

S mrtvým tělem na nosítkách se šlo pomaleji. Kumpanie se rozhodla přespat u rozcestníku před krčmou báby Salihoudové. Na druhý den druzi naplánovali dostat se k Vydutému mostu a pobrat druhý důkaz svého úspěchu - tělo Chadura Kaerstaga, jež tam Komenda zanechala. Ve společenstvu vládla pochmurná nálada. Nejen pro slova, která vedl Erich Krumm, ale hlavně z důvodu, že se Nurnským nepodařilo odhalit to podstatné, proč sem vlastně přitáhli. Tedy především zodpovědět si otázky stále zahalené mlhou tajemství. Proč Kaerstagové tolik usilovali o Babačanův život, proč věnovali tolik úsilí, aby jej v lese nad Liscannorem upálili na hranici nacpané bezcennými knihami.

„Možná se něco dozvíme v Plyji”, usoudil Babačan Borůvka, než se před spaním přikryl houní, „Do Plyje jsme se ještě nepodívali. Bába Salihoudová, co hnije támhle v lokále, pocházela z Plyje”.

Druidův nápad připomínal spíš zbožné přání.

* * *

Ramull a Zanzil se ráno chopili nosítek s dekapitovaným Kaerstagem. Bezhlavě torzo jeho těla přes noc neprodělalo žádných viditelných změn. To bylo dobré znamení, že hročené osikové dřevo na jemu podobné stále funguje. Kumpanii čekalo svízelné překonání závalu, kde bylo třeba nosítka vléci jako smyk. Do osiřelé pevnosti u Vydutého mostu vkročila Komenda Purigatos později po polednách.

„Je tady uklizeno”, rozhlédl se po liduprázdném nádvoří Fenx Worna.

„Jo...”, řekl Ramull Pochodeň,

pokládající nosítka s upírem na zem, „Vodtahali jsme ty nemrcouchy pryč”.

„Spálili jste je?”, zeptal se Nif.

„Ne”, zavrtěl hlavou Pochodeň, „Letěli z mostu... přímo do řeky...”.

„Pochovali jste svý padlý”, vzpomněl si elf Ieronýmus na mrtvé příslušníky Komendy Purigatos, „Takže s téma vašima pravidlama to asi nebude až tak horký”.

„Nepochovali jsme je”, pokrčil vyzábělý muž rameny, „Letěli z mostu...”.

„Přímo do řeky...”, vycenil zuby Darghaz.

„Jo, přímo do řeky...”.

„Co taky jinýho!?”, řekl Zanzil Zabíječ Stryg, „Dyť je to tady samej šutr”.

„Přineste toho druhýho upíra, Zabíječi”, přikázal Erich Krumm a pohodil hlavou k bělokamenným stájím.

„Mohli bysme si krapet voddáchnout”, pohládl si břicho Babačan Borůvka, „A taky se nadlábnout”.

„Jo”, rozhodl Nif Bouřlivák a úkosem pohlédl na Ericha Stříbrného, „Vyhlášu hodinu žrácí pauzy”.

Velitel Komendy Purigatos přitakal.
* * *

Vedle nosítek s trupem Gnacha Kaerstaga ležela nosítka další, o něco primitivnější, přihotovená ze dvou klacků a kabátu. Ten kabát musel zbýt po někom z mrtvých. Možná patřival Hubeňouroví, poněvadž kabát, jímž bylo přikryt Chadurovo tělo, byl beze sporu Krabocha Vymítače. Mrtvý trup byl pevně přepásán houžvemi z kořenů devíti druhů dřev. Ani tělo mladšího z upírů nedoznalo žádné změny, což bylo důkazem, že existence nebezpečného tvora dospěla k definitivnímu konci. Upírovo tělo se dosud ani nezačalo rozkládat.

„Upíří tkáně nehnijou”, vysvětlil Zanzil, když si všiml Grubova zkoumavého pohledu, „Zůstávají dlouhou dobu netknuté, jako by tak měly zvostat navěky. Teprva až časem začnou černat a pomalu se rozpadat na prach”.

„To se nám momentálně docela

hodí”, pochválil si Otakáro Vesta, ohřívající nad kahancem v měděném kotlíku nějaké jídlo, „Aspoň se nebudeme muset studem propadat, až ty důkazy v Nurnu položíme korunnímu princovi k nohám”.

Erich Krumm zvázněl a znovu Otakára upozornil, že pokud pomýšlí na nějaké ovace, jsou jeho naděje liché. A také vyjádřil domněnku, že důkazy dost možná převezme praporečník Lubina, který čeká v Chodúrské pevnosti. Velitel Komendy znovu Vestu upozornil, aby nepropadal naivním představám. A když znovu zmínil, že Hanyš Lubina má nesporně své přesné a jasné rozkazy, tedy připravit zázemí pro vstup Teydrikova vojska, vzpomněl si ještě na jednu věc.

„Možná, že v pevnosti už ani nebude”, pravil náhle, „Dost možná mu ty trpaslíci zlámali haksny nebo přinejlepším rozbili tlamu”.

„Proč?”, zeptal se Grub.

A Erich to vysvětlil. Tenkrát v Naglinu velitel Komendy slíbil důlním střelmistrům denní mzdu, ale kvůli rozepřím se tenkrát s Lubinou dohodl, že trpaslíky se svým oddílem doprovodí on a Komenda s Nurnskými se vydá napřed. Měli se setkat v pevnosti, ale jejich cesty se už nesešly. Bylo by tedy nasnadě, že roztrpčení horníci, domáhající se v Chodúrské pevnosti výplaty, mohli svým spravedlivým reptáním přivodit jediné, a to příval Lubinovy arogance. A to nemohlo skončit jinak, než bitkou. Nebylo těžké si představit, že by si takové jednání trpaslíci nenechali líbit, a jak by se asi zachovali.

„Rozbili by mu hubu”, přitakal Grub, „Někde stranou by mu zlámali haksny a vypařili by se. My, trpaslíci a důlmajstři, jsme na porušení jedné dohodnutého kšeftu kór hákliví”.

* * *

Po obědě vyrazila kumpanie na Vydutý most. Ramull Pochodeň se Zanzilem nesli nosítka s upířimi ostatky, o druhá se postarali Grub s Darghazem. Zbytek mužů kryl čelo i záda voje. Erich si osobně vzal na

starosti Chadurovu hlavu s, bohům žel, již vytlučenými zuby. Tenkrát ještě nestihl chmatavému Grubovi zabránit v tom, v čem již v Bílé věži ano. Ve vytloukání upířích zubů. A není podstatné, jestli Grubovi šlo o trofej či cokoli jiného. Ostatky upírů byly pro Komendu důležité jako důkaz jejich úspěchu. O ostatky Kaerstagů nesměli za žádných okolností přijít.

Plán pro zbytek dne byl dosíci Rmutného úžlabu a tam přenocovat. A o den později, pokud by šlo všechno dobře, by mohli tohle odporné podzemí definitivně opustit.

Nad lahví salidy

Brány do Rmutného úžlabu dosáhli příslušníci širší Komendy Purigatos ve stavu naprostého vyčerpaní před desátou hodinou v noci. Nemělo smyslu táhnout soutěskou na druhý konec, stejně se venku už rozhostila tma. Erich usoudil, že by bylo dobré alespoň poslat k bráně na protilehlém konci průzkumníka. Navrhl Fenxe Wornu. Šedovský kudůk ale zavrtěl hlavou, že nikam nepůjde. Nif potvrdil, že nemá smysl zbytečně riskovat, když jsou všichni utahaní jako pivovarští koně.

„Hm”, přitakal Erich Krumm.

Vlastní lidi se mu dopředu posílat nechtělo.

„Zalígrujem závoru a postavíme hlídky”, řekl vůdce Nurnských a ukázal prstem osoby a jejich poslušnost.

Po krátké studené večeři se Gwendarroňané zavrtali do pokrývek a houní.

* * *

Vojenský stan, stojící na dně v samém konci rokle, druzi zmerčili s dostatečným předstihem. A podle modrých uniforem dvou mužů před ním si byli takřka jistí, že se jedná o příslušníky gwendarronské královské armády. Nemrtví nebyli prokazatelně a muselo jít o nějaké nováčky, když si formace Nurnských, krácející rozvolněně po cestě nad srázem, dosud nevšimli. Potom ale jeden z uniformovaných zaslechl nepatřičný ozvuk, zdvihl hlavu a

spatřil blížící se skupinu s nosítky. Vykřikl na poplach. Zakrátko se ze stanu vyrojili další muži. Erich Stříbrný se vyklonil nad srázem a vztyčil paži na důkaz míru.

„Komenda Purigatos, pánové!”, zvolal muž ve stříbrné zbroji, „Jsme Komenda Purigatos... Oblast je čistá...”.

„Jsme Nurnská družina a Komenda”, ozval se nespokojený výkřik Vestův, „To aby bylo jasno...”.

Ti dole věděli, o koho se jedná. Patřili k oddílu praporečníka Lubiny.

* * *

Theomur Kolesar, velící tomuto předsunutému postu, se přivítal s Erichem Krummem podáním ruky. Krátce seznámil velitele Komendy se situací. Praporečník Lubina se zbytkem mužů drží pevnost Chodúr a v očekávání příjezdu početné armády prince Teydrika připravuje planinu před mostem pro stavbu vojenského tábora. Erich Stříbrný věnoval krátký pohled Otakáru Vestovi. Hobit nespokojeně zabručel.

Kolesar, funkčně velitel předsunuté hlídky, ale hodností vojín, přidělil kumpanii doprovod, vojíny Balšara Zimu a Karebana Stolce. Ti se velice ochotně uvolili dovést členy Komendy před praporečníka Lubinu, aby mu mohli osobně podat hlášení. Nurnští se přítomnosti vojáků z dobrých důvodů, jejichž společným jmenovatelem byla praporečnickova arogance, vůbec nebránili, ba právě naopak.

* * *

Cesta podzemím s těžkými nosítky, u nichž se druzi museli chtít nechtět střídat, byla úmorná. Zánik Kaerstagů se jevil být patrný na první pohled - zelenkavé světlo kostlivých pochodní trčících z bělostného štku vydávalo přisvit tak mdlý, že nestál za řeč. Brzy podzemí pohltila temnota. A tak to má být. Kumpanie musela sáhnout do svých zásob oleje a na cestu si svítit.

„Brzo uvidíš...”, prohodil Erich Krumm k Otakáru Vestovi, „Uvidíš, že jsem měl pravdu. Srovnej se s tím radši předem...”.

„S čím se mám jako srovnat?”.

„Operace Mlat začala. Bude tam

Teydrik...”.

„Máš na mysli korunního prince Teydrika?” opravil Stříbrného jízlivě hobit.

„Jo, a stane se to, co vždycky...”.

„Co se jako stane?”.

„Panstvo slízne veškerou slávu a po nás neštěkne ani pes”.

„To se teprva uvidí...”.

„Co, neštěkne pes... jako psy nás vodkopnou”, sykl Erich, „Vodkopnou nás jako ty vesnický výřechy, protože nás ke zbytku už nepotřebujou. Jako vždycky...”.

„Mě nikdo nevodkopne”, odsekl nakvašeně hobit, „Otakáro Bořivoj Johan Vesta se vodkopnout prostě nedá”.

„Vim, vo čem mluvím... A ty se s tím, chlape, prostě nějak srovnej... To je rada velitele Komendy Purigatos...”.

Liscannorský pyrofor se nuceně a s despektem uchechtl.

Vojín Zima v čele voje ukázal na značku na zemi a oznámil, že do půl hodiny muži dosáhnou ústí štoly u Chodůrské pevnosti. Oči se mu leskly uspokojením a jeho spolubojovníku Karebanu Stolci taktéž. Dobře si byli vědomi, že se blíží sedmá hodina večerní, a to znamená jediné. Výdej teplé stravy a vyhlídky na noc ve stanu pomezí přáteli. A pokud již dorazil voj prince Teydrika, vyhlídky se mohly stát ještě nadějnějšími. S velkými voji se jako myši za špekem povětšinou táhly markytánky.

Práci naglinských střel mistrů, respektive střel mistrů kroumských, abychom byli přesní, poznal trpaslík Grub hned, jak ji spatřil. Štola byla odstřílena na šíři dvanácti sáhů a Grub asi pochopil proč. Korhund Drhoš a Krob Hnědel si s iluzorní ochranou vstupu do podzemí poradili po svém. Prostě ji odstřelili. Byly zlikvidovány i nálože uvnitř štoly, které tu zanechali Kaerstagové.

„Dobrý chlapi...” pochválil nahlas práci soukmenovců Grub, „Tvrďák jak rudokov...”.

Bylo jasné, že tam daleko před výpravou se nalézají početné vojenské ležení.

Hlahol ze soutěsky se táhl štolou, jako by jej podzemí samo nasávalo.

Muži vyšli z útrobu země na denní světlo. Nifova hromada kostí byla ta tam, nádvoří strážila tříčlenná hlídka. Balšar Zima zdvihl ruku na pozdrav a nahlásil, že Komenda Purigatos spěchá předat praporečníku Lubinovi souhrnné hlášení o splnění svěřeného úkolu. Otakáro Vesta se při těch slovech zamračil. Jeden ze strážných odvětil, že praporečník sdílí stan generála Lebranta a že je ke generálovu stanu odvede. Tábor Teydrikova vojska vytanul v plné šíři, až když Nurnští a příslušníci Komendy vykročili z bran na most nad bahništěm. Planina na dně rokle byla vojenskými stany poseta. Druzi napočítali přinejmenším sedmnáct stanů, polní kuchyni, množství vozů a zaplachtované ustájené pro koně. Princovo vojsko hrubým odhadem muselo čítat kolem dvou set padesáti pěších a, soudě dle koní, patnáctihlavou jízdu. Před Teydrikovým stanem, který skutečně nešlo přehlédnout, stáli čtyři běloplášťi, příslušníci královské gardy. Tam ale členové širší Komendy zamířeno neměli, strážný je vedl ke generálskému stanu.

„Ten generál, jakže se to jmenuje...”, zeptal se Babačan Borůvka, „Lebron?”.

„Vy neznáte generála Lebranta?”, zdvihl obočí voják, „Generála Mariuse Lebranta?”.

„Ne”, ozval se přídrzle Fenx Worna, „Proč bysme měli?”.

Erich Krumm domluvil a napil se z poháru. Slova se ujal Otakáro Vesta. Jal se rozvinout strohou výpověď Stříbrného do patřičné košatosti. Do košatosti, jaká podle pyroforova mínění hrdinskému příběhu právem příslušela. Na stole kolovala lahev salidského červeného, velice drahého a chutného vína, které se Otakáro uvolil obětovat ihned poté, co seznal, že generál Lebrant vyslechne Erichovo krátké hlášení a potom je všechny vyhodí ze stanu ven. Jenže salida generálovi zachutnala natolik, že se jí

nemínal vzdát a tedy nemínal vyštvat ani malého drzého muže, jenž se netajil tím, že takových flašek má v batohu víc. I Hanyš Lubina mlčel, vychutnával si vynikající víno a naslouchal líčení strastí, jež Komenda Purigatos pod horami musela podstoupit. Teď když věděl, že generál je Komendě nakloněn, nedovolil si troufnout. Troufl si vlastně jen když muži vstoupili do generálova stanu a on poznal toho hulvátského Nifa a líného Borůvku. Nesnášel je a také se na ně obořil, ale Otmar Kalivoda, přítomný správce Vrábelu, se naneštěstí s těmi muži dobře znal a podal si s nimi ruku jako s osobními přáteli. A správce Kalivoda byl také přítelem samotného korunního prince Teydrika, to tady věděl každý. Zmíněné skutečnosti praporečníku Lubinovi poněkud vzaly vítr z plachet a musel svou nenávisť k těm mužům, kteří pravděpodobně měli co společného se smrtí jeho budoucího tchána Blažeje Nostrily, poněkud upozadit. Vlastně toho barbara považoval za Nostrilova vraha a tím pádem jej činil osobně zodpovědným za zmizení milované Emmy. Ale teď se zdálo, že i bělovousý generál Lebrant obdařil tyto muže přízní a to hlavní, na čem Hanyš Lubina neměl zájem, bylo pošlapat si kariéru. Pomýšlel na hodnost kapitána. Už by bylo na čase. S postupujícím časem Otakáro otevřel ještě jednu lahev. Poslední u tohoto stolu. Tu skutečně poslední si přichystal pro samotného Teydrika.

„Prostě věc se má tak, že ty Kaerstagové sou dopadený a dočista mrtvý...”, řekl Nif Bouřlivák, „A hory jsou zbavený nemrtvejch...”.

„Upřítí těla jsme přinesli jako důkaz, generále”, přitakal velitel Komendy Purigatos, „Ležej venku na nosítkách”.

„Já nesu v pinglu Gnachovu hlavu”, usmál se druid Babačan a poplácal pyšně batoh.

Generál Lebrant mužům špinavé práce poděkoval a pravil, že princ vše přetlumochí, avšak do Vesty jako když bodne jehlicí. Vysvětlil, že s princem se už osobně potkal a tedy jej zná. A nedal jinak, než že

hlášení musí Teydrikovi předat osobně.

„No představte si, pane generále, kdyby se Jeho Výsost zeptala na nějakou podrobnost, kterou vy neznáte”, hádal se Otakáro a dolil generálovi do poháru zbytek láhve, „No představte si to, představte si tu vostudu...”.

„To je pravda, generále”, přidal se Otmar Kalivoda, „Tady pan Krumm byl princem osobně pověřen úkolem a tady pan Vesta byl u toho. V Nurnu v jednom hostinci...”.

„V hostinci U klobouku”, zvolal hobit, „To je ta známá hospoda v Lipový áleji...”.

Generál nakonec souhlasil, že prince požádá o audienci pro Ericha Krumma a Otakára Vestu, který se ale nedal a vymínil si rozšířit delegaci o také vůdce Nurnských, Nifa Bouřliváka. Bělovousý generál vyprázdnil pohár, potěšeně mlaskl a odtušil, že operace Mlat se nachází v terminální fázi a Jeho Veličenstvo, které úspěšně a slavně osvobodilo Meziřečí, zvažuje další strategické kroky, jak osobně co neefektivněji dovést vítězný tažení do lůna zla do vítězného konce. Nurnští přítom pochopili, že zmíněné vítězné tažení, tedy operaci Mlat, míní princ Teydrik využít pro následné politické záměry u královského dvora.

„Někde v táboře si rozbijte ležení a ať vám v kuchyni vydají večeři”, řekl generál Marius Lebrant, „Zařídte to, praporečníku”.

„Ano”, vyskočil Hanyš Lubina a cvakl podpatky jezdeckých bot, „Ano, pane”.

„Vy tři se potom umejte a převlíkněte se do něčeho, co nesmrdí jako hnijící mrtvola...”.

„Jo”, přikývl Nif, „A kdy tak máme...”.

„Za dvě hodiny... Dojdu si pro vás”.

Otmar Kalivoda muže doprovodil do polní kuchyně, kde povečeřeli. Potom je následoval za provizorní maštale vojenského tábora. Nurnští rozbili ležení až u skal na konci rokle, stranou stanů. Nedaleko od nich si rozbilili houně poslední tři členové

Komendy Purigatos. Tak nějak všichni pochopili, že tady se cesty Komendy a Nurnských jednou provždy rozcházejí.

„Vyndež tu hlavu, Babačane”, obrátil se Nif na druida.

„Proč?”

„Protože už jí nebudeme potřebovat...”

Druziníci předali Erichovi ostatky upírů. Ramull se Zanzilem nosítka odnesli k ležení Komendy. Potom si muži mlčky podali ruce. Každý věděl své, každý si byl vědom, co se tam v horách skutečně odehrálo. Žádného dalšího loučení nebylo třeba.

„Buďte s bohy”, zdvihl pravici Zanzil Zabíječ Stryg.

Pochodeň jenom zvedl ruku na pozdrav. Nurnští učinili stejné gesto. Potom se vyzáblý muž vydal za svým pardem.

„No a my bysme se asi měli jít někam umejt a převlíknout”, odušil Erich Krumm.

„Jo, to bysme měli”, pokýval hlavou Otakáro.

„Hm...”, zabručel nespokojeně Nif.
* * *

„Zrovna jsem chlapům říkal, že vás považuji za přátele, ale zopakuji to znovu”, zvolal Otmar Kalivoda od ohýnku k Nifovi, který se svlečený do půli těla vynořil ze tmy.

Hobit Vesta se utřel do špinavé košile a odhodil ji na zem. Potom rozhrabal batoh ve snaze najít něco čistého, co by k sobě ještě alespoň trochu ladilo. Na stranu položil poslední láhev salidského.

Zatímco se ti dva vyjednávali, vrábelský správce zopakoval, že Nurnské považuje za přátele a že brány Vrábelu, dokud tam on bude pobývat, pro ně vždy zůstanou otevřené. A kdyby se s Nurnskými měl setkat kdekoli, kam jej osud zavane, vždy se jim bude snažit vyjít vstříc.

„Krastav Klakoň na vás nedá dopustit”, podotkl pan Otmar.

„Dyt' my na něj taky ne”, ozval se Babačan, „Dyt' my taky ne...”

Otmar se náhle obrátil na Darghaze a řekl mu, že ta Aldara Habánová se po něm

pořád vyptává. Vzhledem k absenci služebnictva ji zatím zaměstnal v hradní kuchyni.

„Jako kuchařka je ucházející, nejsou s ní potíže”, řekl Otmar, „Ale kdybyste si jí chtěl odvést, máte moje svolení...”

„Hm”, zakoulel očima Darghaz a odhalil řadu žlutých tesáků.

„Můžu se vás zeptat na Plyj, pane Kalivodo?”, vzpomněl si najednou Babačan Borůvka, „Nezaslech jste z Plyje poslední dobou nějaký zvěsti?”

„Á...”, hvízdal poťouchle Fenx Worna a zamrkal očičkami, „Fialovej Zabiják se nám probudil...”

Otmar Kalivoda řekl, že Kramzách Korec, kterému svěřil zpátky správu nad polesím, přinesl zvěsti, že v Plyji se zatýkalo. Stál za tím soudce Bracht, který se poté, co skončil práci v Erbertu, zaměřil právě na Plyj. Výsledky některých osob, ale především potom tortura popraveného Marka Žluče, přivedly obávaného soudce Brachta k myšlence odtáhnout s vojáky právě na Plyj. Podle toho, co se panu Kalivodovi doneslo z vyprávění lesníka Korce, soudce Bracht nechal několik obyvatel Plyje zatknout a odvedl je s sebou do Marrburku. Všichni zatčení byli členy rodu Salihoudových a byli zapojeni do nějakých černých obchodů s mužem jménem Sebeš.

„Murion Sebeš žil na Vanškrodu”, řekl Borůvka, „Pracoval pro Pošťáka”

„Pro Kaerstagy”, připomněl slepý Ieronýmus.

„Vlastně jo, pracoval pro Kaerstagy”, souhlasil druid, „I když to dost možná ani sám nevěděl”

„Byl to zločinec...”, ozval se barbar Darghaz.

„Zločinec to byl, vo tom žádná”, odušil Grub, „Ale to neznamená, že věděl, pro koho ve skutečnosti pracuje”

„Ne, to neznamená...”

„Nezapomeňte, že Kaerstagové maskovali vstup do podzemí i před těma z Vanškrodu”, připomněl Ieronýmus.

„Kromě ženskéjch v černym”,

namít Otakáro Vesta, „Kromě ženskéjch v černym...”

„Přesně tak. Jenom ty ženský asi věděly. A na chod Vanškrodkýho učení vlastně dohlížely”

„Neříkej tomu učení, u všech bohů”, zamařil se Grub.

„A co to bylo jinýho, než učení?”

„Fujtajxl”, odplivl si trpaslík z Naglinu.

„Přišel jsem vám říct, že se máte dostavit do stanu Jeho Veličenstva, korunního prince Teydrika”, pravil náhle nezaměnitelný hlas Hanyše Lubiny.

Vzápětí se ze tmy vynořila praporečnickova tvář.

„A taky se chci zeptat, kdo mi zaplatí peníze, co jsem byl nucen vyplatit těm špindírům z Kroumů!?”

„Voni jsou pořád tady?”, zaradoval se Grub.

„Jo...”

„A kde tábořej?”

„Tam vzádu”, mávl neurčitě rukou praporečník, „Až na konci toho bahnitého příkopu...”

„A kam se vlastně poděl Buk Kroupa?”, vzpomněl si najednou Babačan Borůvka na muže, jehož Nurnští v Chodůru nechali na stráži, „Měl se nám tady postarat vo koně...”

„Myslíš toho lempla, hobite?”, zdvihl obočí důstojník, „Tak to byl větší lenoch, než seš ty. Jen co dostal první práci, dezertoval...”

„A ty koně?”, zabručel Nif Bouřlivák.

„Ty vaše umolousaný zvířata jsou v polní maštali... A ten rozvrklanej vozejk stojí vodstavenej za latrínama...”

„Vůz patří Krummovejm lidem”, pravil Ieronýmus.

* * *

„Tak to já za nima zaskočim”, řekl trpaslík Grub, „Zajdu navštívit ty svoje kamarády z Kroumů”

„A kdo mi za ty Kroumský zaplatí?”

„Hádám, že támdlety...”, ukázal Nif Bouřlivák směrem k ležení Komendy Purigatos, kde mihotala posmutnělá záře strážního ohničku, „Ale bacha na upíry... Mohli by se tam někde povalovat...”

Trpaslík Grub už si nutně potřeboval popovídat s někým normálním, s někým, kdo nahlíží na život tak, jako on sám. Se sobě rovnými, kteří vědí, co je to tvrdá dřina důlmajstrů. S horníky, co znají skutečný život vonící potem a uhelným mourem. Grub vkrácel do ležení kroumských střelmistrů s flaškou kořalky v ruku. Osmiprstý se otočil a hned jej poznal.

„Grube!”, zvolal Korhund Drhoš, „Grube, ty pardále umouněná!”

„Kořalička se nese...”, ukázal žluté zuby Krob Hnědel, „To si zase jednou vyrácháme mordy...”

Potom kolovala flaška a další lahev někde vylovili Korhund s Krobem. A žvanilo se o odstřelu a hromadě kostí. A taky o slibech, co jsou chyby, a o všelijakých křivdách, které jsou pro trpaslíky okoralým denním chlebem. Když jim začal kořalkou dřevěnět jazyk, zvesela pořvávali a zpívali. Nakonec někdo zahalekal, že by se nejraději vrátil domů.

* * *

Generál Marius Lebrant seděl u stolu vedle následníka trůnu, a když voják královské gardy trojici mužů přivedl, zprudka vstal.

„Tady je máme”, pravil generál Lebrant, „Erich Střibrný, velitel Komendy Purigatos...”

„Pan Hif...”

„Nif”, řekl Nif.

„Vítejte, Krumme”, podal princ Teydrik veliteli Komendy pravici, „Bylo to těžké?”

„Nelehké, můj pane”, uklonil se mírně Erich, „Přišli jsme o čtyři muže”

„Nif”, drapl princovu pravici barbar a mocně jí začloulal.

„A pan Vesta”, představil hobita generál, „Mimochodem skutečný znalec vína”

„Otakáro Vesta, Nurnská družina“, řekl hobit, přijal Teydrikovu pravici.

„My jsme se už viděli...“, pravil korunní princ a vyběhl nově přichozí, ať zasednou ke stolu.

Bořimec postavil na stůl lahev.

„Salida ročník 1083“.

Nad čísly vína si nechal Teydrik znovu vypovědět to, co dotyční už dříve vložili generálu Lebrantovi. Velitel Komendy Purigatos s Nurnskými zakopali staré rozepře a navzájem své vyprávění doplňovali. Nutno dodat, že tentokrát se vystříhali vzájemných jízlivostí. Mluvílo se o Komendě Purigatos a o Nurnské družině, kteréžto skupiny spojenými silami zbavily Starý svět dvou obávaných upírů a přivedly jejich državy a jimi vybudovanou zločinnou síť k rozvratu. Nurnští a Komenda v samém tak závěru společné koexistence vybalancovali vztah, jenž vyhoval oběma stranám. Nif Bouřlivák víceméně mlčel, ale vypadal spokojeně a po dlouhé době velice vyrovnaně. Dokázal ukočírovat družinu. Dokázal ji přivést k úspěchu.

Potom Jeho Veličenstvo požádalo Ericha Krumma o sepsání do posledního detailu podrobné zprávy a pověřilo jej předat jí v nurnské Kanceláři na ochranu státních aktivit přímo a osobně do rukou pana Molena Varžice. A poděkovalo Nurnským za službu, kterou vykonali pro jeho přítele Otmaru Kalivodu.

„A to salidské je skutečně neobyčejné...“, mlaskl potěšeně princ, „Výtečný mok“.

Otakáro Vesta princovi vysvětlil, že salidské víno pochází ze Salidy, což je ostrov, spadající pod moc Gwendarronu. O Salidě byl princ samozřejmě obeznámen, ale byl spíše schopen vyjmenovat jednotlivé fortifikace a stavy mužů v nich, než nějaké informace o Salidě ročníku 1083. Salidské víno jistě v životě ochutnat musel, ale nespíše si jej nespojil s malou zapadlou gwendarronskou kolonií uprostřed moře. Salida se stala natolik zajímavým tématem, že po zbytek audience ve stanu prince Teydrika se už nehovořilo o

ničím jiném. Otakáro se pokusil zaseknout obchodnický háček, když se rozhovořil o obchodní činnosti a svém bratru Oliverovi z Bořimska, s nímž si pravidelně dopisuje, ale princ zřejmě pochopil, že se protřelý hobit snaží o předložení obchodního návrhu, a to mu zřejmě nebylo zcela po vůli. S vyjádřením díky audienci ukončil a v zásadě dal Nurnským i Komendě na vědomí, že tady a teď jejich úloha končí. Jakožto lidé, kteří nesložili přísahu koruně, by měli nazítří tábor generála Lebranta opustit a vrátit se domů. Když princ třem mužům podával na rozloučenou ruku, svěřil se se svým záměrem hory na severu osídlit. Zbudovat v jejich nitru stálou osadu s vojenským zajištěním a vyslat tam prospektory ohledně průzkumu ložisek nerostného bohatství.

„Je možné, že ta vaše Bílá věž bude přestavěna na fortifikaci. Vráběl je příliš malý“, řekl Teydrik, „To všechno ale teprve ukáže čas“.

* * *

„Takže, stručně a jasně, zejtra ráno máme vypadnout“, vysvětlil Nif Bouřlivák, vůdce Nurnských, když Vesta shrnul, jaké má korunní princ s horami plány.

Fenx Worna navrhl zastavit se před opuštěným Mezirfečím na Vrábělu, poněvadž tam na Darghaze čeká jeho milá Aldara Habánová. Darghaz se ale tvářil váhavě, až skoro odmítavě.

„Měl by ses k tomu postavit jako chlap“, řekl Ieronýmus a připomněl, že řádný muž, který řádné ženě vlezle moudrým pod sukň, přijímá na svá bedra i určité povinnosti, „Tohle nejsou nějaký divoký pláně. Tohle je, barbare, civilizované svět“.

Nakonec se druhým podařilo nesmělého barbara přesvědčit. A dohodli se, že domů pojedou přes Plyj. Trval na tom Babačan Borůvka. Konkrétně zamýšlel vpadnout do vsi a vyslechnout tamní lidi, tedy alespoň ty, které neodvedl soudce Bracht. Vyslechnout lidi, na které ukáže.

„To by v tom musel bejt velkej tajem, abych se nedověděl, proč mi říkali Fialovej Zabiják“.

Nif pokrčil rameny.

„To by v tom musel bejt hodně velkej tajem, abych se nedověděl, proč mě chtěli Kaerstagové upálit“.

„Možná jim někdy prostě něco udělal“, ozval se Fenx Worna, „Něco, co je fakt hodně nasralo...“.

„Nikdy jsem jim nic neproved, přísahám“, zaúpěl druid, „To vám vopravdu přísahám...“.

„No nic, du spát“, rozloučil se Otakáro Vesta, „Den to byl dlouhej a výživnej...“.

„Taky bych šel spát, kdyby to bylo možný“, posteskl si Ieronýmus, „Ale možný to není“.

„Proč?“, zarazil se Darghaz.

„No protože ty chlapi na druhý straně rokle řvou, jako by je na nože brali...“.

„Slavěj... asi jsou namol vožralý“, řekl kudůk Fenx, „Tak, sata, řvou a zpívaj“.

„Mám pocit, že slyším Gruba“, podotkl Babačan Borůvka.

„No jo, kde je vlastně Grub?“, podivil se Darghaz.

„Sata asi tam...“.

Plyj

Nurnská družina zamířila známou cestou přes vypálený Vanškrod a brázdu v poli, kterou za sebou nechalo řádění Lokvartova přízraku. Druzi krátce spočinuli zrakem na místě, kde vypustil šermířskou duši hobit Dwany Růžička. Zčernalé pole zde bylo strašlivě zvalené jako po řádění divokých prasat.

„Muselo to tady bejt drsný“, zabručel Grub.

Po včerejší noci s kumpány z Kroum ho hlava bolela jako střep.

„Jo, to teda bylo“, kývl hlavou vůdce Nif.

Babačanu Borůvkovi vytanuly na myslí neblahé vzpomínky. Po zádech mu přešel mráz a cítil, jak mu z toho pocitu vyskočila husina.

Před vrábelskou hradbou na vrcholu

kopce druzi stanuli krátce po poledni a hlasitými výkřiky zalarmovali ospalé stráže. Tolik námahy Nurnské stálo hrad dobýt a potom jej udržet, a teď osiřelou fortifikaci drželi pouhopouzí tři muži. Otmar Kalivoda se zbytkem provizorní panské družiny vyrazil k Chodůrské pevnosti podpořit korunního prince Teydrika v tažení zvaném operace Mlat. Klakoňovi lidé ochotně spustili padací most a vřele se s Nurnskými přivítali. Pojilo je již mnohé.

„Aldaro Habánová!“, zařval Fenx Worna, vykročivší s rozpaženými rukama po nádvoří, „Darghaz je tady! Darghaz se vrátil!“.

Rozlétlý se prudce dveře do hlavní věže a z nich vyběhla bývalá nejmladší žena Haranda Ptáčníka. V běhu strhla zakydanou zástěru a odhodila ji stranou. Nurnští poodstoupili od Darghaze, který se tvářil krajně nejistě. Mimoděk mu ruka sjela k jílcí meče, ale potom jej zase pustila. Jednalo se o reflex válečníka, který barbar přemohl rozumem. Aldara Habánová doběhla k barbarovi a vrhla se mu kolem krku. Plakala štěstím a mezi vřoucími polibky křičela, že už jej nepustí, že pojedje s ním. A Darghaz rozpačitě přitakal.

„Pan správce souhlasil, že s tebou můžu odjet kdykoli, moje láska...“, zaštkala žena, „Těch pár svejch věcí mám sbalenejch cobydup...“.

Darghaz se vymanil z jejího sevření a hodil na zem tlumok. Potom v širokém úsměvu vycenil zuby.

„Tak pojď...“.

Čapl Aldarinu ruku do chlupaté pracky a odtáhl ji do domu.

„Voběd bude, hádám, pozdějc...“, posteskl si kudůk Worna.

„Sednem si ke stolu a počkáme“, odušil Ieronýmus, „Von přeče taky musí mít hlad jako vlk“.

* * *

Darghaz zavlekl Aldaru Habánovou do kuchyně a zdvihl ji na porcovací stůl, který už zažil mnohé. Na stejném stole kdysi jistá Krasava bourala psy. Zvířata vyvrhávala a

maso porcovala do dušeniny pro nakrmení Pališarových mužů. Na ten stůl se barbar vysápal a prudce na lesní ženu nalehl. Nebránila se, plně se mu otevřela.

* * *

Nurnští seděli rozesazení kolem stolu a poslouchali hluboký hrdelní chropot protkaný ženskými vzdechy. Potom se rozhostilo ticho. Grub netrpělivě zaklepal klouby o desku stolu a hladově mlaskl.

„Já myslím, že už jídlo brzo bude“, usoudil Babačan Borůvka.

„Je to přece jen barbar“, odušil nad prázdnou miskou varovně slepý Ieronýmus, „Mám obavy, aby nepřišlo repete...“.

„Huš...“.

* * *

„Miluju tě, Darghazi...“, zašeptala žena něžně zemledělu barbarovi do ucha.

„Víš...“, zabručel Darghaz, „Já ti asi musím něco říct...“.

Aldara napjatě zatajila dech.

„Víš... Jak bych ti to... Já totiž vlastně nejsem barbar...“.

Aldaře Habánové se viditelně ulevilo.

„To nevdá...“.

„Já jsem totiž půlbarbar...“.

„Co na tom záleží?“.

„Muj táta byl barbar, ale máma ne...“.

Aldara se usmála a pohladila Darghaze po býčí šíji.

„Miluju tě...“.

„A potom eště...“.

„Copak?“.

„Já nemám žádný stálý bydlo...“.

„Bydlo nemáš?“, usmála se Aldara Habánová, „To ale přece není důležité. Důležitý je štěstí...“.

„Mám hlad...“, odušil půlbarbar.

„To přece vůbec nevdá...“.

„Ale to vadí!“, houkl Darghaz, „A hlad mají určitě i chlapi!“.

* * *

„Asi bych tady ani nepřespával“, poplácal se Grub po nacpaném bříše, „Čas máme dobřej, najedený jsme... Do tý Plyje

bysme mohli dorazit ještě za světla“.

„Taky bych tu Plyj neoddaloval“, přitakal Babačan Borůvka, „Mám v plánu tam skřípnout pár místních ohledem Fialového Zabijáka. Už jsem to promyslel. Myslim, že to z těch drnohryzů vyleze rychle“.

„Na tom něco je“, přitakal Ieronýmus, „A zejtra už bysme mohli bejt daleko za Marrburkem...“.

Zdálo se, že nikdo není proti. Podle mapy to vypadalo odhadem na dvě hodiny jízdy. Pokud by se nepříhodilo něco nepředloženého, mohli by být Nurnští v Plyji kolem čtvrté hodiny odpolední. A Draghaz kdysi tvrdil, že v Plyji funguje přívoz. To by možná při troše vůle do večera stihli dojet až do Marrburku a přespat v hostinských duchnách jako civilizovaní lidé.

„Barbare?“, obrátil se na Darghaze Otakáro Vesta, „Tys to přeci tvrdil, že v Plyji provozujou přívoz?“.

„Jo. Dost drahej přívoz“.

„Peněz máme dost“, řekl Nif.

„Darghaz není žádnéj barbar“, ozvala se Aldara Habánová.

„A co by jako měl bejt, ženská hloupá!“, zarazil se Fenx Worna.

„Můj Darghaz je totiž půlbarbar...“.

„Míšenec?“, zeptal se Ieronýmus.

Co to znamená míšenec, to Darghaz netušil, ale celkem bezpečně věděl, že není čistý barbar. Jeho otec, kterého už před mnoha, mnoha zimami pohostil Harr Ghned kančí kýtou, barbar byl. A také velký bojovník. Matku Darghaz nikdy nepoznal, ale otec o ní občas vyprávěl u ohňů, když se popíjel kobyli kvas a jazyky se chvástavě rozvolnily.

„Moje máma prej byla lid“.

„Spíš lidka“, opravil ho šedovský kudůk.

„Nebo prostě jenom ženská?“, zamyslel se Babačan, „To je ale blbost, co?“.

„Jasně, že to byla ženská“, uchechtl se Nif, „Ale rasou to byla člověčice“.

„Je to hotovej lingvistickej vořech, co vlastně byla ta tvoje máma zač“, usmál se váhavě Ieronýmus, „Ale sám bych se přikláněl

k tomu, že tvoje máma byla člověkyně“.

„Jo. Asi jo...“.

* * *

Část cesty k Plyji měli už Nurnští projetou, a tudíž dosud v živé paměti. Kolektivní paměť jim ale sahala nejdále ke Korebě, vsi při samém úpatí Querských hor. Cesta, rozrytá a rozblácená velkým množstvím stop pěších a vozů, vedla dál k západu údolím pod skalami a kopírovala tok řeky Luže. Za Luží se táhla hradba lesa, donedávna obávaného lesa Ptáčnickova, dnes opět lesa pod péčí Kramzacha Korce. Babačan Borůvka si byl jistý, že Kramzach Korec je druid, a také věděl, že ten Korec do Plyje občas dochází. S touhle informací někdo někdy přišel. Možná ji znal z Mlučemova výslechu, možná s ní přišli Volodarovi lidé. To samo o sobě nebylo podstatné. Podstatné bylo, že Kramzach Korec byl druid a druidi se vyznají. Babačan věřil, že druid druidu by pravdu nezamlčel. Pravdu o Fialovém Zabijákovi. Pravdu o tom, proč Kaerstagové toužili Fialového Zabijáka upálit na hranici. Do Plyje se Babačan Borůvka těšil a sprádal plán, jak to zaonací, aby pravda jednou provždy vyšla na světlo a pochyby byly definitivně rozptýleny. Cestou k Plyji na řece Luží minula kumpanie několi vypálených mlýnů, jimž nevěnovala pozornost. Většina reků už toužila po Liscannoru, po domově.

* * *

Nurnští nechali druidovi prostor a s rozevlátým Babačanem v čele se vynořili z lesa mezi umolouané prkenné budovy vesnice. Cesta je vedla řadou ubohých chatřič směrem křece, jež hučela někde daleko vpředu před hradbou lesa. Vesnice se zdála být takřka opuštěnou, než druzi narazili na muže s dvojruční sekerou. Dřevorubec opětoval druidův pozdrav, opřel se o topor pracovního nástroje a pravil, že nálevna je zavřená a zavřená už asi zůstane nadlouho. Nurnští se dozvěděli, že před časem do vsi přitáhli vojáci soudce Brachta od marrburského soudního dvora. A ti vojáci prý vzali Plyj dům od domu, nakonec nebyl ušetřen ani dřevorubecský tábor tam v lesích. Vojáci Plyjské vyslyšali a nakonec soudce Bracht asi pět šest lidí, možná

i víc, nechal zakout do želez a jako vězně je odvezl s sebou do Marrburku. Jedním z těch lidí byl Porejť Kalvach. Proto je nálevna zavřená. A zavřená je i pila, což je závažný problém jak pro sezónní dřevorubce z tábora pod Galtharanem, tak i pro voraře, poněvadž na pile se porcovalo dřevo na prodej, aby mohlo být poté splaveno po Aydaře dolů na dřevný trh.

„Proč ty lidi vlastně pozatýkali?“, chtěl vědět Babačan.

„To snad ani nechtějte vědět“, odvětil vousatý chlapík, „Všichni patřili k Salihoudovejmu“.

„A co Kalvach?“.

„Porejťova žena je Horuna Salihoudová, je to jedna famfíle, milej pane... Všichni Plyjský jsou vlastně příbuzný...“.

„Myslíte jako že i mezi sebou?“.

„Sem vo tom přesvědčeněj. Dementních děcek je tady kolem dost“.

„A za co ty Salihoudy teda pozatejkali?“, začal být Nif Bouřlivák netrpělivý.

Dřevorubec se rozhlédl kolem, ztišil hlas a řekl, že Salihoudovic rodina tady v Plyji prý čas od času slavívala rodinný svátek. Dědečkův svátek prý tomu říkali. Potíž nebyla ani v tom, že ten svátek rodina slavívala častěji než jedenkrát do roka, potíž by nebyla ani v tom, že dědeček se jmenoval Dareban Salihoud a že byl manželem devadesátileté Žabrawy Salihoudové, mastičkářky, bylinkářky a plyjské matriarchy. Zásadní potíž byla v tom, že dědeček byl několik let po smrti. Žabrava Salihoudová jej měla zastlaného v posteli, pečovala o něj a mluvívala k němu, jako by byl živý. Salihoudové to věděli, že dědeček je po smrti, a přesto že si toho byli dobře vědomi, slavívali několikrát do roka dědečkův svátek. Uspořádali na statku rodinnou veselici a s dědečkem rozmlouvali. Když dřevorubec dovyprávěl příběh, který se po soudcově odjezdu ze vsi rychle roznesl i mezi přespolní, byl bledý jako stěna a hlas se mu trásl.

„Mluvili na mrtvolu“, odušil Nif,

„Je to nechutný, dobrá, ale za to se eště

nezavírá do žaláře”.

„Jenomže starej Salihoud prej taky mluvil na ně...”, procedil skrze zuby dřevař a hlasitě polkl.

Bylo jasné, že polkl zvratky.

„Jak to myslíte, že mluvil...?”, zeptal se opatrně Vesta.

Muž se opřel o prkennou stěnu domu, vrtěl hlavou a zhluboka dýchal.

„Myslím, že vim”, ozval se Ieronýmus, „Má na mysli, že toho dědka někdo rozmluvil”.

Dřevorubec přítakal. A když byl zase schopen slova, řekl, že na rodinnou veselici pravidelně přijížděl ctěný host. Nějaký Murion Sebeš. A ten Sebeš toho Salihoudovic dědu vždycky přivedl na pár hodin k životu. Potom dřevorubec začal dávat.

„Murion Sebeš vobživoval nemrtvý...”, hvízdl Fenx Worna.

„Což pro nás ovšem není žádná novinka”, připomněl Ieronýmus.

„A teď už víme, proč Salihoudové s Vanškrodskejma tak ochotně spolupracovali”, připomněl Grub podíl místních na vydírání gwendarronských obyvatel, „Kvůli tomu, aby si jednou za čas mohli popovídat s dědou...”.

Teď už tedy Nurnští věděli, proč soudce Bracht v Plyji zatkl a odvedl tolik lidí. Když se dřevorubec vyzvracel a nabyl znovu pevnějšího hlasu, řekl nurnským druhům, že soudce Bracht nechal tělo starého Darebana položit na hranici a spálit.

„Hranice!”, vzpomněl si Babačan na pravý účel návštěvy Plyje, „Jméno Fialovej Zabiják vám náhodou nic neříká?”.

Muž zavrtěl hlavou. A potom si vzpomněl ještě na jeden detail. Při prohlídce domů našli v jednom ze sklepů spoutanou zajatkyni. Byla prý vyhladovělá a nesla na těle stopy krutého zacházení. Muž odušil něco ve smyslu, že si ji tady drželi jako sdílenou příloznicí.

„Soudce ji odvezl s sebou do Marrburku”.

„Nejmenovala se náhodou Emma?”, zeptal se druid, „Emma Nostrilová?”.

„Ne”, zavrtěl hlavou vousatý muž, „Lidi říkali, že se jmenovala Žába”.

Dřevorubec už Nurnským neměl co sdělit. Tak se rozloučili a kráčeli dál. Na návisi před zavřenou nálevnou a krámem potkali dítě, které se ukázalo být živým dokladem pravdivosti dřevorubcových slov. Bylo to s největší pravděpodobností děvče, dementní plod incestního vztahu. Přes horní ret se mu táhla jizva. Holka ukázala na Babačana a začala přerývaně ječet. Druzi obešli ječící děčko obloukem a dohadovali se o tom, že kdyby se pelešil každý s každým, dopadlo by to právě takhle. A jak směřovali k řece, za náhonem natrefili na mladého pořízka. Tedy vlastně on natrefil na ně, přiváben jekotem té pomatené holky s kozím pyskem. Když viděl, kolik jich je a jak vypadají, opřel se o stěnu stavení a založil ruce na prsou. Fenx zvolal na pozdrav. Výrostek sotva znatelně kývl hlavou.

„Běž se ho zeptat na toho tvýho Fialovýho Zabijáka”, otočil se Vesta na Babačana, „A když nic nebude vědět, tak padáme k přívozu”.

„Ten, hádám, nic vědět nebude”, odušil Ieronýmus, kterému opičák na rameni vytanul do mysli pořízka v živých barvách, „Je to venkovskej drnohryz, kerej nevypadá, že by vodsad kdy vytáh paty”.

Babačan vykročil k mladíkovi a slušně pozdravil.

„Kudy k přívozu, mladej muži?”.

Kluk proklál hobita očima a ledabyly ukázal k řece.

„Neznáte náhodou nějakýho Zabijáka?”, zeptal se druid bezelstně.

Porun Kalvach nepatřil k nejbystřejším a podivná otázka zeleného mužika mu připadala krajně podezřelá.

„Co tím, do hajzlu, chcete říct?”.

„No, jestli neznáte někoho, kdo ví něco vo jistým zabijákovi, co si říká Fialovej”.

Pořízek strnul a rozhlédl se, jestli někde nespátrí bratry. Nebyli tu. Nebyl tu ani malý Šamsa. Zůstal v tom sám.

„Fialovej Zabiják”, zesklivatěly hobitovi oči zklamáním.

Věřil, že tady v Plyji se něco dozví.

Něco, proč se stal obětí smrtelného úkladu. A ono nic.

„Hranice. Plameny. Nic vám to neříká?”, zkusil to ještě naposledy druid, „Voko za voko...”.

Porunu Kalvachovi vytanul před očima obraz pradědečkova těla stravovaného ohněm na hranici soudce Brachta. Toho soudce Brachta, co odvedl matku a otce v železech. Vybuhl v něm přívál hněvu a vrhl se na Babačana holýma rukama.

Nurnští sledovali, jak výrostek druida tluče a kterak se Babačan snaží rány vracet. Borůvka dostal tvrdou ránu do čelisti a zaúpěl. Nif vykročil.

„Počkej Nife...”, chytil Darghaz vůdce za rameno, „Von si s nim poradí...”.

„Ba ne... neporadí...”.

Potom Nif vyběhl a učinil věru dobře. Hobit dostal další ránu a vyplivl krev. Zlomil se v pase. Rukama si zakryl hlavu a submisivně se skrčil. Vůdce Nurnských přikvačil v pravý čas, Borůvka už ležel na zemi a zoufale si kryl zkrvavený obličej před dopadajícími ranami. Jak byl Bouřlivák rozhněvaný, rozmáchl se vši silou a Poruna Kalvacha zbavil ráznou ranou barbaří tlapy vědomí.

„Vypadáš, jako bys Fialovýmu Zabijákovi z voka vypad”, uchechtl se vůdce na ležícího Babačana a podal mu ruku.

„Nedověděl jsem se ale vůbec nic”.

„Možná je už vážně na čase, aby sis vzpomněl, cos těm upírům krvesajnejm proved”.

„Nic”, zaštkal druid, „Přisahám, že vůbec nic...”.

Dopis

Dál už by nebylo co vyprávět, nebýt toho dopisu. Dopisu založeného mezi stránkami rukopisu. Tenký rukopis o dvou kapitolách ležel celou tu dobu, po celou tu cestu z Bílé věže až sem, na dně batohu slepého Ieronýma. Vzdělaného elfa Ieronýma, jenž oplýval vizemi dějů budoucích, jenž vnímal předtuchy a dokázal je správně vyložit.

Tentokrát se však tušení nedostavilo. Slepý kouzelník si byl vědom, že nese nějaké knihy z knihovny Kaerstagů, to ano, ale tituly už dávno zapomněl. Beztak jim vůbec nerozuměl a nadto, bez nejmenších pochyb, se jednalo o spisky temné, zakázané, jež by při sobě neměl nosit nikdo, natožpak muž, zapletený do té nešťastné marrburské záležitosti s mistrem Revenanem. Pro Ieronýma bylo držení takových relikvií přímo životu nebezpečné. Ale knihy z upírů knihovny nesli i jiní, jednalo se o družinovou kořist. Bylo třeba je donést do Liscannoru a vydražit, víc nic.

Na rukopisu v černé kůži se skvěl zlatý text „Manuscriptum verratum - nachtar ut kakaatum chrochem”. Spisek nenávisť. Útlá kniha byla členěna do pouhých dvou kapitol. Kapitola druhá nesla nadpis Farror Hend. Mezi stránky kapitoly první někdo vložil dopis, dopis psaný obecnou řečí. List byl umolousaný, pomačkaný, ale mezi stránkami manuskriptu se oslí rohy zase narovnaly. Už dlouhou dobu ležel dopis, i poselství vetknuté do bělosti papíru, v bezpečí. A v bezpečí ležel dopis i nadále, založený v manuskriptu, na dně batohu nevidomého elfa, jenž se držel jezdců před sebou, který vedl koně vpřed prostředřed volné jízdny formace Nurnské družiny skrze vsi a města Gwendarronu, až tam, kde se rozprostírá královské město Nurn, město, do jehož vlivu spadá i malá obec, sloucí jménem Liscannor. A právě do Liscannoru měli druzi namířeno. Sice se nevysvětlil Babačanův problém s Fialovým Zabijákem, ale výprava to byla úspěšná. Nurnští zprovodili ze světa obávané kaerstagské upíry, rozbili síť spiknutí kolem Vanškrodského učení, udrželi při životě Otmara Kalivodu a vezli si v batozích tučnou kořist. První zimosmet, den, kdy spatřili v malebném údolí roztroušená liscannorská stavení, byla dnem kořisti. Dnem dražby, vlastně už v pořadí druhé po čas tažení do Meziřečí.

Snad nejšťastnějším ze všech byl vůdce Nif a bylo to na něm znát. Dovedl k úspěchu svou první výpravu a nebylo to věru lehké. Někdy o sobě vážně pochyboval, jestli

to může zvládnout. Bouřily mu nervy tak, že měl mnohokrát chuť se vším skoncovat a předat vůdcování té bandy někomu jinému. Bít se sám za sebe. To mu vždycky šlo líp. Nikdy neuměl utírat zvykaným nedochůďčatům zadky. Na nějakou diplomacii se také necítil. A tady se musel dohadovat s praporečnickem Lubinou, soudcem Nostrilou, správcem Kalivodou a s Erichem Krummem. Ve stanu generála Lebranta a prince Teydrika už radši víceméně mlčel. Už toho na něj bylo moc. Ale teď, teď byl šťastný jako malé dítě. Nif naposledy zařval a bouchl pěstí do stolu, jehož deska byla poseta rýhami, vrypy a krátkými sděleními dávných štamgastů. Rozjařený lokál liscannorské hospody U hrocha rázem ztichl.

„Nejsem na náky dlouhý proslový“, řekl barbar, „Ale musím a hlavně taky chci vám něco říct...“.

A pronesl pár vět o úspěchu, který byl krutě vykoupen krví, ale nakonec se dostavil. A pravil, že je to zásluha všech. Vyprávěl, jak se tenkrát, když Kalivoda Nurnské propustil ze svých služeb, domníval, že výprava skončila. Jak si oddechl, že odkládá jho vůdcovství z beder, aby se ukázalo, že neskončilo vůbec nic. Byl okolnostmi přinucen věst nurnské druhy do ještě většího nebezpečí a tentokrát bez příslibu jakékoli odměny.

„Děkuju vám za všechno. A hlavně děkuju, že už nikdo neumřel...“.

Do noci potom probíhala dražba kořisti z Bílé věže a následná bouřlivá pijatyka. Manuscriptum verratum té noci změnil majitele. A s rukopisem změnil majitele i dopis.

* * *

Nurnští se od Marbuse Zlatého, v jehož krámě si tradičně nechávali ohodnotit kořist, vraceli do Liscannoru poměrně rozmrzelí. V zásadě nepochodili ani v Marbusově krámě, ani jinde. Předměty, jež si přinesli z Meziřečí, to byly natolik temné, že s nimi nikdo nechtěl mít co do činění. Už jenom jejich přechovávání mohlo znamenat vážný problém a potenciální tahanice po úřadech. Nebyť Šedova, nebyť černého trhu po

tmavých podloubích nechvalně proslulé čtvrti, nezbavili by se ani knih. Ale šedovští obchodníci dobře věděli, že co je zakázané, to je i žádané. Čím silnější restrikce, tím větší chuť. A obzvláště Bašibozukova ulice byla prodejem černého tovaru nechvalně proslulá.

Ti občansky uvědomlejší z Nurnských se podloudného prodeje vystříhali a s knihami se vrátili do Liscannoru, kde se uradili na jednotném postupu. Vyšlou zástupce do Kanceláře na ochranu státních aktivit, který manuskripty složí k rukám Molena Varžice. Nejlépe Nifa Bouřliváka, byl to přeci jen, přísně vzato, pořád ještě vůdce.

„Kde je vlastně Nif“, zeptal se Otakáro.

„V Nurnu...“, usoudil Ieronýmus, „Ve Zlaté ulici, hádám“.

„A nebo spíš v Bašibozukově“, uchechtl se Šedovan Fenx.

„Bašibozukova je ale přeci v Šedově...“.

„Právě...“.

* * *

Nif Bouřlivák kopal koně do slabin, štvál jej, až se zvířeti dělala pěna u huby. To, co barbar zjistil u Marbuse Zlatého, nesneslo odkladu. Marrně přemýšlel, kdo tu knihu v kaerstagské knihovně našel, zda v ní někdo vůbec listoval a kdo jí potom celou dobu domu táhl na zádech. Věděl bezpečně jediné - on sám, vůdce Nurnských, to nebyl. Marbusův příručí si Nifa Bouřliváka v krámku ve Zlaté ulici zavolal do malé kanceláře nacpané knihami a starožitnostmi. Sotva se tam oba dva mezi to haraburdí vměstnali. A tam mu příručí sdělil, ať si ty věci a zejména ty knihy vezme a hodí je z mostu do Kalné. Kdyby ho s nimi chytli Varžicovi lidé, přivodily by mu bezesporu velice závažné problémy. Když už se měl Nif k odchodu, dal mu příručí doporučení. Ještě mu zněla v uších ta jeho věta, aby knihy, pokud nezamýšlí se jich okamžitě zbavit a utopit je v řece, zkusil prodat v Bašibozukově ulici. Vůbec neměl ponětí, kde se ta ulice nalézá, ale nechtěl být za hloupého. A když jej příručí vedl zpátky do krámu, zmínil se ještě o volně vložené

písemnosti, psané obecnou řečí, na niž při listování manuskriptem narazil. O tom dopise. A taky o té mapě.

„Manuskriptum verratum“, opakoval si Nif Bouřlivák dokola, aby to nezapomněl.

To, co spatřil uvnitř, mu přineslo vysvětlení, jak se příběh o Fialovém Zabijákovi vlastně zrodil. A chtěl se o to šílené poznání podělit s ostatními. Proto štvál koně, co to šlo, proto jej kopal do slabin. Chtěl to vykřičet na celý lokál, přede všemi. Totiž že počátku všeho byl dopis. Dopis psaný rukou Babačana Borůvky.

Nif Bouřlivák vpadl do hostince U hrocha jako velká voda, nechal si svolat členy Nurnské družiny a objednal si pivo.

* * *

„Takže tohle, pánové, je jedna z knih, co jsme vednesli z Bílé věže“.

Barbar položil dlaň na utlý rukopis.

„Píše se tady Manuscriptum verratum...“, slabikoval stěží barbar, „Ne, já ty chrochtání prostě nepřečtu. Vesto, ujmi se toho...“.

„Manuscriptum verratum - nachtar ut kakaatum chrochem“, přečetl bořimský hobit, ale ještě nechápal nic.

„Zní to vodporně...“, utrousil Ieronýmus a Grub dodal, že by se ta věc měla co nejdřív spálit.

Nif řekl, že na všechno dojde, ale postupně. A požádal družinového pyrofora, aby knihu otevřel na stránce, kterou založil složenou mapou, jíž v knize našel.

„Je tu jenom nadpis kapitoly“, odvětil Otakáro Vesta, „Farror Hend... počkej... to je jméno toho vyšetřovatele v případě Zlotě... toho chlápka, co ho na nás pověšil Brant Rorejs...“.

„No a co je na tý mapě?“.

Fenx Worna nedočkavě hrábl po papíru a rozložil jej.

„Náky město s rybníkem...“, odušil kudůk, „Jeden barák je vopatřenej křížkem...“.

„To je přece Liscannor, troubo“, obořil se na Šedovana Grub, „A ten dům, to je nejspíš...“.

„Tam přece stojí srub Babačana

Borůvky“, ozval se Otakáro Vesta.

„Můj srub?“, vykulil oči druid, „Proč by v tý knize měla bejt mapka mého domu?“.

Liscannorský starosta divoce listoval stránkami popsanými slovy nedávajícími žádný smysl.

„Je tady vložená vobrázek...“, zarazil se Otakáro, „Takový vobrázky my přece známe“.

„Fialovej Zabiják vod Baranky Kortový“, řekl Fenx Worna a ukázal list pergamenu ostatním.

Darghaz se zakřenil a objal Aldaru Habánovou kolem ramen. Babačan Borůvka působil sklesleji a sklesleji. Jako by se při své nepatrné hobití výšce dále umenšoval. Nif se k němu otočil a uvedl, že v manuskriptu je Babačanovi věnovaná celá kapitola. Kapitola nadepsaná Borůvkovým jménem. Celá ta první polovice knihy, která se netýkala vyšetřovatele Farrora Henda.

„A co se tam vo mně, u všech bohů, píše?“, vyděsil se Babačan.

„To vědí jenom bohové“, usoudil Ieronýmus, „Ale troufám si predikovat, že nic hezkýho. Už ze sousloví kakaatum chrochem je mi mdlo...“.

„To je svatá pravda“, řekl Nif Bouřlivák, „Ale mezi těma stránkama věnovanýma Babačanovi byla jedna věc, který rozumět jde. Upozornil mě na ní Marbusův příručí“.

„Jaká věc?“, zeptal se Grub.

„Dopis...“.

Dopis?“.

„Jo, dopis...“, vyňal Nif z kapsy kazajky složený papír, „Dopis psanej rukou tadyhle Babačana Borůvky“.

A jal se předmětnou korespondencii nahlas přečíst.

Paní Melanita Vrantová

Zlatá ul.

Tmarst

Drahá paní,

nemůžeme čekat, vracíme se do Liscannoru. Úkol jsme splnili. K.Z. dostižen a popraven. Ostatky byly předány naglinským úřadům. Vypůjčené knihy vraťte do obce Liscannor.

*S úctou,
Babačan Borůvka*

5. poradostiny 1088, hostinec U kamenné pece, Naglin

Nastalo hrobové ticho a potom si druzi začali zděšeného druida dobírat.

„Já jsem to nenapsal“, zakňoural houbit, „Přísahám, že jsem to nenapsal“.

„Nezatloukej“, ozval se Grub, „Já jsem u ty Pece tenkrát byl. Šlo přece vo ty knihy, co jsme ty ženský pučili“.

„Z knihovny, co byla ve Skrupkově věži“, vzpomněl si Ieronýmus, „Skrupka byl upír...“.

„Babačane, nezatloukej...“, zamračil se Otakáro.

„No tak dobře, psal jsem to“, přiznal Borůvka, „Ale žádný knihy jsem přece nikdy nedostal. Ta Vrantová je přece nikdy neposlala“.

„No jo, ale poslala ten tvůj bohůrovnej škrabopis dál“, děl Ieronýmus, „Dyť ty se tam vlastně přiznáváš, žes popravil upíra...“.

„Zlotěho ale přece zabil tadyhle Grub...“.

Grub vědoucne pokrčil rameny.

„No jo, ale na vobrázkách vod ty pomatený holky stojí nad rozčísnutým Zlotěm Fialovej Zabiják“, ukázal Nif na obrázek, který Fenx Worna pořád držel v ruce, „Fialovej Zabiják se sekerou a pochodní“.

„Teď to najednou vidim“, plácl se do čela Otakáro, „Ten plačící muž pod Zabijákem není nikdo jinej než Korman Zlotě s rozbitou lebkou...“.

„Že Zlotěho zabil Grub, to víme jenom my“, pokračoval Ieronýmus, „Ale tys poslal upírce dopis, ve kterým se sám přiznáváš“.

„A ukázal tak na Farrora Henda...“, připomněl Grub, „Všichni víme, že upírovo tělo si vod úřadů vyžádal právě Farror Hend a toužil ho převést do Marrburku“.

„A proč mě teda chtěli upálit?“.

„Museli bysme se zeptat Henda, co se Zlotěho ostatkama v Marrburku provedli“, ozval se Nif, „Což nebude snadný“.

„Hádám, že udělali to, co se v Marrburku s jemu podobnejma obvykle dělává“, řekl Ieronýmus, který po marrburských průjezdech dlouhá léta žebal s flašinetem, a tedy o tamních reáliích znal mnohé.

„Co myslíš?“.

„Zpopelnili ho. Nejspíš asi veřejně, když to byl ještě ke všemu vostatnímu masovej vrah“.

„Takže proto ta hranice...“.

Na Babačana začaly přicházet mdloby.

„Teď už rozumim, co se snažili Kaerstagové vyjádřit tím nápisem pod Babačanovou hranicí“, vzpomněl si Grub.

„Co tam tenkrát stálo?“.

„Stálo tam: Voko za voko“, vybavil si zcela jasně nápis ve znamení vyspaném černým prachem, „A iniciály K.Z.“.

„Korman Zlotě...“, vyslovil Darghaz jméno, které už tady několikrát padlo.

Otakáro Vesta pravil, že z toho všeho plyne poměrně vážné a zásadní ponaučení, že člověk by si neměl zbytečně dopisovat s cizími lidmi a chvástat se věcmi, o kterých by se spíš mělo mlčet. Jinak se dost dobře může stát, že se taková písemnost dostane do nesprávných rukou a spustí sled věcí nečekaných. Bořimský hobit zdůraznil, že není radno věst s nemrtvými a jejich spráženci nejen korespondenci, ale ani konverzaci na jakékoli úrovni. Přímo se potom s takovými temnými tvory paktovat, to už je hrdelní zločin. Vesta druhý upozornil, že podle jeho názoru slušní lidé o nemrtvých ani nežertují. Jednání opačného gardu totiž dláždí cestu do neštěstí, cestu, jež nevyhnutelně vede k temnému osudu, to jest do záhuby. Jako je toho životní pouť a osud Korman Zlotěho

neblahým iluzorním důkazem.

* * *

Toto byl příběh, příběh kruhu. Kruhu, coby magického obrazce, hybatele elementů, jež jsou základními spouštěči událostí. Elementů vlečených trajektorií jeho dokonalé křivky, elementů v neúprosném hybu jediným směrem, směrem vpřed, aby se na vytouženém konci pouti ocitly na samém jejím počátku. V tomto prostém principu kruhu tkví jeho vysoká magie. A toto byl tedy příběh jednoho konkrétního kruhu. Vlastně kruhů dvou, kruhu malého a velkého, dvojice kruhů, které se v jistých bodech vzájemně proluly. Malý kruh byl o jistém dopisu, do nějž pisatel na samém počátku v létě roku 1088 vložil poselství. Dopis, element kruhu, vlečený po zakřivené trajektorii na své pouti mimoděk stal se spouštěčem událostí nevratných dějů, aby se nakonec vrátil zpátky ke svému pisateli. Na samý počátek. Malý kruh se prolul s kruhem velkým, v magické konjunkci došlo ke vzájemnému a nevratnému ovlivnění. Počátek příběhu velkého kruhu se datuje do roku 1061, kdy obsidiány na zlatém marrburském šperku byly nadity svým vzácným obsahem. Dušemi nejstarších z Kaerstagů. Muž, který učinil z obsidiánového šperku element kruhu, se jmenoval Jorazim Palaš. Element kruhu tomu muži přivodil smrt, stejně jako mnohým dalším na nastolené cestě elementu k cíli. Někteří měli štěstí a dokázali šperk v pohybu posunout dál dříve, než nad nimi rozprostřel svou moc, než je stihl ovládnout. Jedním z takových nevědomých šťastlivců byl jistý Menhorian Blathel, svého času občan Liscannoru a vůdce Nurnských. Jiní další ale takové štěstí neměli a nikoli z vlastní vůle tlačili element kruhu po zakřivené trajektorii k cíli, na samý počátek. Ke Querským horám. Ke staré černé věži chátrající celá desetiletí ve stínu nehostinných horských štítů. Velký kruh se uzavřel roku 1084, kdy byly obsidiánové kobky marrburského šperku jistým Kalyjášem Lokvartem otevřeny. Malý ještě nikoli. Menší z kruhů se uzavřel až o pět let později a s ním se završil i tento příběh. Příběh, který by se

bez vzájemné konjunkce obou kruhů vůbec nebyl odehrál. Ale ještě jednu zmínku je nutné učinit. Týká se slova a jeho síly, je-li vyřčeno či napsáno. Slovo je nositelem sdělení a může se stát spouštěčem událostí. Ostatně jako v případě slov spojený do vět v dopise, který byl sepsán v létě roku 1088 v hostinci U kamenné pece. Někdy tkví největší síla slova v tom, zůstane-li nevyřčeno...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*